

pen

...102

leti štén ...

VESTNIKOV
MESEČNIK

četrtek,
24. septembra,
1998,
42. številka

NEŽA HORVAT,
KRUPLIVNIK str. 5

Jutri bo slavila najstarejša Regijka, 29. oktobra pa bo (če bo) slavje ob novem Pénu!

UEFA Cup - Silkeborg

Sepp Pionteks afløser fundet

Pentute dolgo niso ugotovile, kaj neki naj bi pomenilo pisanje dnevnika Jyllands-Posten. Šlo pa je za to, da so danski novinarji pred zdaj že skoraj pozabljeno povratno tekmo drugega predkroga za pokal Uefe med Silkeborgom IF in Muro malone zamenjali legendarnega trenerja Seppa Piontko. Po preverjenih informacijah (za prevod je poskrbela receptorka v hotelu, kjer so bivali nogometaši Mure med gostovanjem na severu Evrope) namreč naslov pomeni **NASLI NASLEDNIKA SEPPA PIONTKA**. Na fotografiji je prizor s tiskovne konference pred tekmo, ob boku Piontku pa je zdaj že nekdanji trener Mure **MILAN KOBLENCER**. In zdaj lahko trikrat ugibate, kdo je komu že našel naslednika. Kolikor vemo, Piontek še vedno sedi na (isti) trenerski klopi ...

*Mura, Mura, globoka si voda ti
(ka ne miluješ človeka ftopiti ...)*

VINOGRADNIKOV (TEKOČE) SKRBI

RELIKTI

Zadnje vinogradniško-kletarske sezone so si podobne kot jajce jajcu. Vina je veliko in še več, da ne zapišemo preveč. In potem imajo kletarji sladke skrbi - kot na primer gospod **SLAVKO ŽALAR**, priznani slovenski enolog in direktor Ljutomerske kleti: kaj narediti z vsebino, ki je ostala od lanske trgatve, da bi v iste sode spravili tisto, ki bo po letošnji? Najbolje bi bilo, če bi vsi skupaj zmogli toliko nacionalne zavesti in prislovične slovenske enotnosti (ko je najhujše), da bi žlahtno kapljico pospravili (beri: spili). Se bo želja gospoda Žalarja (in drugih vinogradnikov in kletarjev) uresničila?

F. FŠ

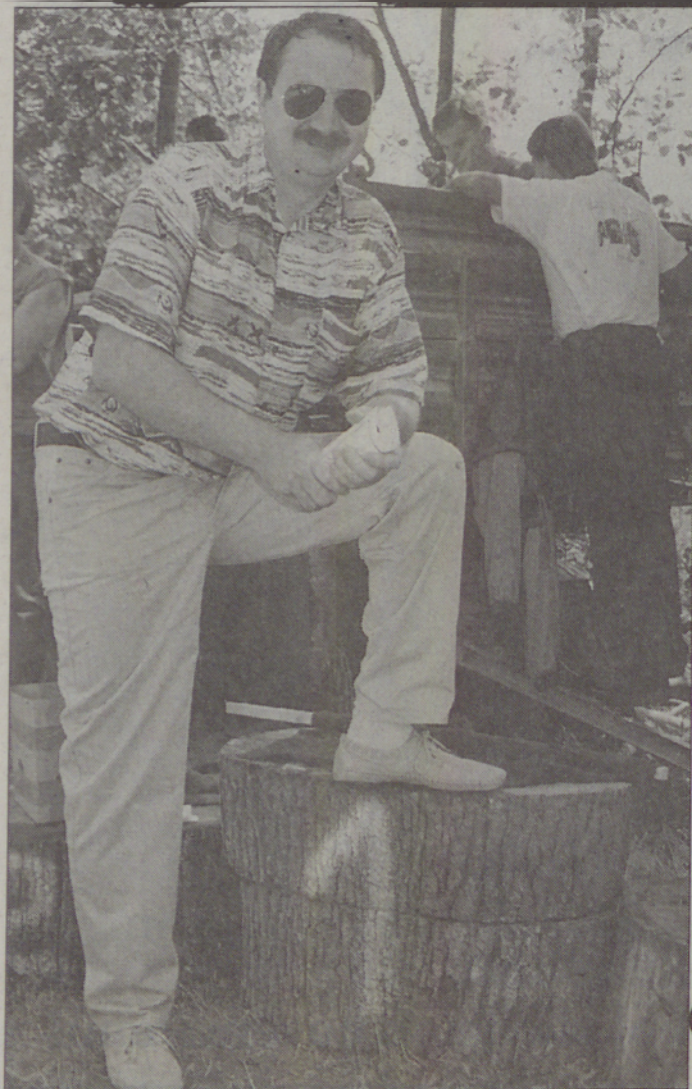
ŽUPAN CIPOT DIPLOMIRAL!!!

V ZNANJU JE MOČ

Ekonomske prakse mu ne manjka, z denarjem zmore in zna še iz časov nekdanje velike soboške komune, ko je bil njen prvi finančnik. Zdaj ima tudi uradne papirje, da je po znanju še višje, kot je bil - moravskotopliški župan **FERI CIPOT** je namreč prejšnji teden nekaj prijateljev popeljal na kozarček in prigrizek. Nato jim je skromno prišepnil, da je diplomiral na tako imenovani drugi stopnji kranjske Fakultete za organizacijo dela. Kako se bo diploma obrestovala na jesenskih županskih volitvah, Pentute (zavoljo deklarirane želje po objektivnosti) ne bodo komentirale!

Foto: Lipen

*Zaj si na konji,
nej na pēni!*

EUROPE FASHION '98 KLOBUKI (Z LUKNJAMI)

rumeni in krem barve. Po ocenah klobučarskih modnih specialistk je bila letošnja klobučada med najboljšimi v zadnjem desetletju, zato se tudi na tem področju (industrija pokrival) lahko brez kompleksov merimo z Evropo.

Foto: juza

Marsikje smo že bili, a na klobučarski modni reviji še ne. Zato smo se ondan v redakciji zmenili, da se odzovemo povabilu našega največjega proizvajalca (in izvoznika) modnih pokrival in se udeležimo modne revije kolekcije moških klobukov jesen-zima '98. Na gala predstavitvi je bilo okrog 150 (moških) glav, okrašenih s pokrivali. Na ogled (ne pa tudi naprodaj) so bili majhni, veliki, ploščati, široki, ozki, beli,

RAZTOVARJANJA

CIFROV FERI NOSI VODO

Vsaka združba ima tiste, ki veliko govorijo in manj delajo, pa tudi take, ki jim ni do pretiranega govorjenja in raje poprimejo za delo. Prvi so funkcionarji, drugi delavci. **FERI CIPOT**, sebeborski šef žogobrcarjev Mure (uradno se temu reče kape-tan), sodi med funkcionarje, ki so obenem delavci. Nedavno smo ga takole ujeli, ko je lastnoročno odnesel zaboj s platenkami, da bi se s soigralci odžejal. Da spet ne bo natolcevanja: tekočina, ki jo

nosi Feri, nima nobene zveze z alkoholom, reče se ji čisto navadna voda.

*Ka si nouri,
ka bi piu vodou!*

Direktor Triglava Rudi Cipot "Balonski" poleta kar z domače strehe

Murska Sobota - Direktor Zavarovalnice Triglav območne enote Murska Sobota se želi poleg vključitve v svet (hokejsko igrišče za indijski sport na umetni travi) vključiti tudi v EU. V novi poslovni stavbi je dal poleg za Prekmurce pomembnih 100 parkirališč v podzemnih garažah zgraditi se heliodrom (pristajališče za zrakolnate). Soboska zavarovalnica tačas se ni kupila helikopterja, ker računa na zaplenbo helikopterjev nekaterih soboskih prezadolženih obrtnikov. Hokejsko igrišče z umetno travo v Predanovcih pa bo v prihodnje bolj izkoriščeno, saj bo na njem pristajalo letalo za skropljenje polj Peiper 300, ki letos ni poskropilo niti hektarja njiv, njegovo odplačevanje pa je zavarovala Zavarovalnica Triglav.

Pred vzletanjem s helikopterjem direktor Zavarovalnice Triglav v Murski Soboti že vadi vzletanje in pristajanje s heliodroma s toplozračnim balonom. Baje se mu vzleti zmeraj posreduje, saj je bil kot kopilot udeležen na večjih mednarodnih in celo svetovnem prvenstvu balonarjev na Japonskem.

Boris Hegedus

BRZI HITRO SEDEL

Kakorkoli se vam zdi, da je (kmečko) funkcionarjenje iz trte zvita, lagodna reč, je tu fotodokaz, da je prav nasprotno. Brezovski šef kmečkega sindikata (v slovenskem merilu), gospod EVGEN SAPAČ (po domače mu zaradi hitrosti in drugih hitrih vrlin pravijo BRZI), se je namreč po napornih pogajanjih z vlado o odkupni ceni pšenice utrujen kar sesedel. Pa ne na (svoj) prestol, pač pa na prostorni guglanik (tako na levi kot na desni bi bilo dovolj prostora vsaj še za resornega ministra SMRKOLJA). Za gugajočo se stvar Pentute nimajo zanesljive informacije, ali je njegova (g. Brzega) last. Vsekakor pa je jasno kot beli dan, da bo gospod Brzi v prihodnjih dneh še bolj zaposlen in bo še večkrat moral utrujen sestiti - pred vrati je namreč tudi agrarna Evropa in kaj je hujšega kot kupčkanje z okorelimi Evropejci ...

F.: boheg

Pošikni me malo!

POČIVANJA

ZA PRIJATELJICE SI JE TREBA ČAS VZET'

Nekoč eden prvih slovenskih rockerjev, zdaj še vedno nepogrešljivi del popscene, gorenjski slavček ANDREJ ŠIFRER rad zaide med prekmursko-prleške prijatelje. Navsezadnje njegov zadnji hit poje prav o tem, da si je za prijatelje potrebno vzeti čas. Andrej svoje glasbene stvaritve jemlje dobesedno in to tudi izvaja v praksi. Dokazov je mnogo, mi pa smo se odločili za prijateljsko gesto gospoda Šifrerja in šefinje Venere, najboljše med SVŠ (severovzhodnoslovenskimi) tržnimi agencijami. RENATA BAKAN FICKO se je s prijateljem upala »spoprijeti« tudi zato, ker ju je z dežnikom varoval nihče drug kot naj... slovenski sodar, v prostem času tudi predsednik beltinskega občinskega sveta in NK Potrošnik, MARJAN MAUČEC.

F.: juza

(BLIŽNJA)
SREČANJA

Kako mi zadišiš ...

SLOVO OD POLETJA

UČINKOVITO POGLOBILI BLATNO JEZERO

Menj a viz alá!

Dobili smo poročilo našega dopisnika iz Madžarske, gospoda FRBOJA (pravilno slovensko: FRBA). Piše: Blatno jezero je bilo tudi letos priljubljen cilj naših, predvsem enodnevni turistov. Mnoge pa je motilo, da so lahko korakali po vodi na stotine metrov proti nasprotni obali, pa jim voda še vedno ni namočila niti najboljčutljivejših delov telesa. Iznajdljivi madžarski turistični delavci so reagirali v hipu - na Balaton so poklicali 430 »okrepitev«, ki so morale izpolnjevati dva pogoja: niso smele biti lažje od 110 kg in od 9.00 do 16.00 so morale biti vsaj 4/5 časa v vodi. Na ta način so dvignili raven vode in zadovoljili nergače. Na fotografiji: »okrepitev« ali »opasnost slijeva«.

FRBO

NOŽNA EROTIKA ALI ZEMLJEPIS?

Sobota je center sveta!

Ja, ja, če ne bi bilou Lotmerka!

Avtor fotografije (podobno kot oba modela) je zaradi diskretnosti želel ostati anonimen. Pripomnil pa je, da mu pri umetniški stvaritvi niti najmanj ni šlo za ženske noge, zaradi česar bi ga lahko (bognedaj!) razglasili za kakšnega izprijenca, ki se razglaša za umetniškega fotografa. Gospod je želel v prvi vrsti pristaviti svoj kamenček v mozaik prekmursko-prleške sprave (če je ta sploh potrebna), želel je ponazoriti, kako prijateljsko in složno lahko živijo ljudje z obeh bregov naše vode. Če smo njegov namig prav razumeli, sta črni nogi (levi in skromnejši po obsegu) Prekmurje, beli nogi (desni in obilnejši) pa Prlekija. Med obema teče (kaj bi drugega!) modra Mura.

Foto: OA

Stane Pasičnjek:

»Napišite, živim asketsko življenje!«

Zanesljivo ste ga že videli, če pa še ne, ga boste morda že danes, jutri ali enkrat te dni, saj je ves čas na kolesu, če seveda ni v gozdu ali na poti vanj. Tudi prepoznali ga boste: staro, predpotopno kolo, klobuk, prekrit z značkami, cekar in brada (tokrat je nima, ampak boste že zvedeli, zakaj), so njegova nekakšna zaščitna znamka.

Stane, najbolje bo, da se sam predstaviš.

Rojen sem bil v Hrastniku, v rudarskih revirjih, v slovenskem krematoriju, leta 1952. Zaradi slabega zraka smo se preselili v Prekmurje, odkoder izvirajo moji predniki. Po osnovni šoli sem se odločil za kovinarski poklic. Z dodatnim izobraževanjem sem postal strojni delovodja, nato sem si v Zagrebu pridobil še naziv inženirja. Sedaj delam pri Delu kot samostojni pogodbeni kolporter.

Zakaj si opustil svoj osnovni poklic?

Kovinarska industrija je v težavah. Ker sem vedno razmišljal s svojo glavo, sem bil nekaterim trn v peti. Če sem pošten in iskren: povsod sem nezajelen, čeprav sem povsod upošteval nepisano pravilo nedotakljivosti, diskretnosti, spoštovanja ...

Morda si to samo domišljaš ...

To sem občutil na svoji koži. Vse-povsod. Nočem biti nekomu privesek. Z mano ni bilo nikjer problemov. V vojski je bilo moje ime zapisano z veliki črkami. Tam sem dosegel maksimum. Dobil sem priznanja in pohvale. Pri policiji sem bil rezervist. Tam sem tudi dobro shajal. Povsod, kjer sem bil, sem se prilagodil okolici. Z glavo skozi zid pa ne moreš iti.

Delam v svoje zadovoljstvo in razvedrilo

Preidiva raje na tvoj prosti čas.

Težko je, kje naj začnem. Sem ribič, nabiram gobe, prebiram revije ... Delo na vrtu mi pomeni sprostitev. Rad poslušam radio. Nabucco, Princ študent, Kondorjev let ..., grška, francoska, predvsem pa španska glasba so mi zelo pri srcu. Že 23 let sem pri Svetu knjige ...

Že od malega pa se zanimam za zdravilstvo in nabiranje zelišč. Vse, kar je bilo napisano o tem, sem z zanimanjem prebral, se o tem pogovarjal z ljudmi.

Kakšen prijatelj je zbolel, pa sem rekel, poskusi s tem čajem. Te stvari delam izključno v svoje zadovoljstvo in razvedrilo.

Koliko vrst zdravilnih zelišč poznaš?

Poznam jih veliko, vendar vseh ne nabiram.

Bralcem Pena razkrij kakšen recept, ki si ga preizkusil na sebi ali pa veš, da »deluje«.

V vzglavniku imam suho orlovo praprot, ki odpravlja razne vrste bolečin in utrujenost. Če sem utrujen in me bolijo noge, jih dam na ta vzglavnik. Utrujenost mine in mirno zaspi.

Divji kostanj je dober proti kapi. Zmelješ ga in posušiš in narediš prašek. Na noževi konici ga vzameš 3-krat dnevno, lahko tudi z vodo. Je dober za ožilje. Tudi če se odpirajo rane, bo prašek koristil.

»Lisičjek« raste v borovih gozdovih, pravzaprav povsod.

To je pravi antibiotik. Če se starejšim ljudem ne zacelijo rane, naj kar poskusijo z njim.

Sentjanjevo olje je dobro za opekline, sončenje, za masažo sklepov, če pokajo

Poročen pa (še) nisi?

Sem morda čudak? Rad pomagam drugim in rad komu kaj podarim.

S simpatijo se nisva mogla uskladiti. Oba sva bila prepametna in tako sem še vedno fant.

Vedno smo te videli le z brado. Kdo te je prepričal, da si jo obril?

Sanjal sem, da je imela moja nesojena tašča željo, naj jo obrijem. Kakor hitro sem se zbudil, sem se obril. Ko sem se ji pokazal brez brade, je takoj zahtevala, naj jo ponovno pustim rasti. Jo že puščam, čez štirinajst dni bo spet na svojem mestu!

Moj prerokbe so se uresničile

Kakšni so tvoji življenjski nazori?

Verjetno se ljudje sprašujejo, kakšen človek sem. Sem morda čudak? Rad pomagam drugim in rad komu kaj podarim. Če človeku ne moreš pomagati, ga pusti pri miru!

Ne maram materialistov in egoistov. Kaj pomaga bogastvo, če izgubiš prijatelja. Nikogar ne želim prizadeti. Za menoj naj vedno ostaja pozitivna sled. Vsako delo je treba opravljati z veseljem.

Na kaj si posebej ponosen?

Kar nekaj mojih prerokb se je uresničilo. Tako sem med drugim na-

Stane v »klasični« in ...

povedal smrt Roberta Kennedya, padec dirkača Edija Berdena, balkansko morijo, letalski napad na Mursko Soboto, ponovno gradnjo železniške proge proti Hodošu ...

Kaj te je v življenju najbolj presenetilo?

Kot letalski mehanik sem služil vojsko v Somborju in Nišu. Že sem bil kakšnih deset let doma, ko sem dobil nekega dne paket – iz Niša. V njem je bila nova pilotska uniforma, modra srajca in kravata. Poslal mi jo je moj nekdanji komandir, kateremu sem bil osebni vojak – adjutant. To je morala biti telepatija, kajti uniforme ga nikoli nisem prosil, čeprav sem si jo želel. Ljudje so samo debelo gledali, ko sem jo oblekel. Saj me niso bili vajeni videti v kravati, za povrh pa še v lepi uniformi.

Da, s tistim komandirjem si še danes dopisujeva.

Zakaj ljudje dandanes niso zadovoljni?

Današnja prehrana, hitri tempo življenja, moderna stanovanjska oprema, oblačila, prepojena z raznimi kemikalijami, slabo vplivajo na njihovo zdravje in počutje. Premalo berejo, premalo se pogovarjajo med seboj, preveč se ženejo za materialnimi dobrinami ... Ob tem zgubljajo prijatelje in znance, včasih pa tudi sebe.

Usodo vzemi v svoje roke

Kako se začne tvoj delovni dan?

Sem bolj nočna ptica. Nikoli mi ni bilo težko biti buden ali vstati ob katerikoli uri. Vstanem ob tretji uri zjutraj, radio pa začnem poslušati pol ure prej. Dnevno spim največ štiri ure. Življenje je kratko!

Kakšen zanimiv dogodek, ko se zgodaj zjutraj, ko nas večina še spi, voziš po ulicah in dostavljaš časopis.

Kadarkoli se pojavim v neki ulici, me pride pozdravit maček. Tudi če se še tako po tistem pripeljem, me sliši in je takoj ob meni.

Psi me ne marajo. Nad Soboto sem nekoč videl letalo brez pilota – vo-hunsko letalo. Letelo je čez soboški park. Pri srednješolskem centru sem

Premalo berejo, premalo se pogovarjajo med seboj, preveč se ženejo za materialnimi dobrinami ... Ob tem zgubljajo prijatelje in znance, včasih pa tudi sebe.

srečal lisico, da o ježih in sovah ne govorim.

Je hudo, ko moraš časopis razvažati v dežju ali na sploh v grdem vremenu?

Vreme mi nikoli ni bilo problem. Tudi če lije, če je nevihta in grmi, se vozim s kolesom. Strela me je enkrat že oplazila.

Kaj te veseli?

Rad prisluhnem petju ptic, ki kot da bi teknovali, katera bo lepše zapela svojo melodijo.

Vzgoja sadnega drevja me zanima. Kaj je lepšega, kot ko lahko opazujem soseda ali prijatelja, kateremu sem obrezal drevje, kako se veseli polnim vejam.

Kaj misliš o ljubezni?

Vsak mora vzeti usodo v svoje roke. Nekomu si lahko prijatelj, nekomu ljubezen. Ljubezen je čustvo, ki lahko zaznamuje vse življenje. Mogoče bom kdaj srečal sorodno dušo, ki bo ljubila kolesarjenje, potepanje po naših gričih in gozdovih, ki bo ljubila naravo. Sicer mi je neka ženska letos postavila življenje na glavo, vendar ne vem, ali mi je usojena.

Praviš, da si za spremembo malo spremenil svoj videz?

Saj sem rekel, zakaj. Trenutno imam tudi krajše lase.

Malo pa sem spremenil tudi garderobo.

Po več kot tridesetih letih sem spet oblekel trenirko. Nekateri znanci me sploh niso prepoznali, jaz pa sem se veselo smejal in se zabaval, ker sem jih postavil v neprijeten položaj.

Jože Rituper
Foto: Nataša Juhnov

... novi podobi.

Feri
Lainšček

Razvojni paradoksi Goričkega

Ob razmišljanjih o celostnem razvoju Goričkega z občinami Cankova - Tišina, Gornji Petrovci, Hodoš - Šalovci, Kuzma, Moravske Toplice, Puconci in Rogašovci se vedno bolj uveljavlja prepričanje, da je lahko ena pglavilnih gospodarskih dejavnosti na tem območju tudi turizem. Ob tem seveda radi poudarjamo neokrnjene naravne doudosti in že kar razvpito prekmursko gostoljubnost, medtem ko nas vprašanja o turistično-kulturni infrastrukturi in dejavnostih spravljajo bolj ali manj v zadrego. Podatki, ki smo jih dobili z raziskavo Podjetja za promocijo kulture Franc - Franc, pa so v tem kontekstu v resnici pomenljivi.

Na Goričkem, razen majhnih krajevnih knjižnic oziroma čitalnic v osnovnih šolah, tako rekoč ni kulturnih ustanov, temveč kulturne dejavnosti potekajo izključno na ljubiteljski ravni. Bolj ali manj uspešno deluje dvanajst kulturnih društev, štirinajst turističnih društev in tri kulturno-turistična društva. Na tem območju ni registrirano nobeno podjetje, ki bi se ukvarjalo z izobraževanjem, znanostjo ali kulturo, prav tako ni nobenega samostojnega podjetnika z dejavnostjo, ki bi pretežno zajemala s področja kulture ali turizma. Delujeta samo ena turistična agencija in en avtokamp. Tradicionalno poteka samo ena prireditve, ki v celoti izhaja iz prikaza starih običajev in ima presežno etnološki značaj. Ob tem pa sta samo dve občini predstavljeni na internetu, ena pa ima izdelano svojo monografsko predstavitev.

Dejstva so seveda zgovorna in že sama po sebi neizprosno povedo, da je načrtovanje organiziranega turizma na Goričkem pravzaprav pionirsko delo, ki bo le sčasoma lahko rodilo sadove. V tej luči pa se za nameček tudi pokaže, kakšna »naravna nesreča« je pravzaprav za te kraje gradnja tranzitne železniške proge od Puconcev do Hodoša in kako prav so imeli vsi tisti, ki so brutalnemu posegu v naravno krajino nasprotovali. Ali z drugimi besedami: ena najlepših dolin v severovzhodni Sloveniji bo postala zaradi te proge turistično nefunkcionalna in kajpada nezanimiva, območje Goričkega, v katerega bo mogoče umestiti razvojno paradigmo sodobnega in organiziranega turizma, pa se bo seveda temu ustrezno zmanjšalo.

Obetavne zamisli so torej na Goričkem že zopet v navzkrižju z dejanskim stanjem, ki bo iz Goričancev očitno pač najlažje napravilo progovne obhodnike in skladiščne delavce. Šaljiva statistika pa bo morda zabeležila, da se je ob pomoči železniške proge delež dnevnih migrantov s tega območja samo še povečal. Že sedaj je namreč za tretjino večji kot v Sloveniji. Zajedljivi kolumnist pa bo morda lahko znova in tokrat dobesečno zapisal:

»Goričanci,
kam ste
namenjeni?«

Leta 1993 je izšla v ZDA zanimiva pa tudi hitro razprodana knjiga Tarča Amerika oziroma Terorizem v današnji Ameriki. Napisal jo je Yossef Bodansky ter v njej analiziral radikalni islam, ki se je usmeril proti Ameriki: razkrinkal je vlogo Hesbolita (Američani pišejo to kot HizbAllah), predstavil nov sistem mednarodnega terorizma, posebej spregovoril o Iranu in svetovnem muslimanskem redu pa tudi o muslimanskem nasilju v Zahodni Evropi in Ameriki, pri čemer je zatrdil, da je bil napad na Svetovni trgovinski center šele začetek.

Lov na teroriste je prav tako srhljiv kot napadi samih teroristov: ko so decembra lani na pariškem sodišču zaslišali nasilneža srednje postave, zrelih let in s prepoznavnimi naočniki, se je takole predstavil: Ime mi je Ilić Ramirez Sanchez. Sem profesionalni revolucionar. Področje mojega delovanja je ves svet. Moj zadnji naslov je bil Kartum v Sudanu. Tako se je predstavil človek, znan bolj kot Carlos Šakal.

Svet je osupnil nad ugotovitvijo, da moderni terorizem nima svojega središča, da je povsod, da lahko deluje vedno in vsakič, da zoper njega ni učinkovitega orožja.

Še včeraj, v svetu, ki je bil črno-bel, razdeljen na kapitalizem in komunizem, je bil sestavljen spisek terorističnih organizacij, ki so nastale v glavnem kot rezultat levičarskih opredelitev. To so bile Rdeče brigade, nemški RAF (ki so se zadnjič oglasili 1991. leta). Zamrla je tudi peruanska

skupina Tupec Amaru, ki je zavzela ameriško veleposlaništvo, potem pa so ubili njenega voditelja. Tudi Angleži so objavili popis imen vseh frakcij IRE, pozaprl so voditelje (in jih začeli sukcesivno izpuščati, zadržali pa so jih še vedno več kot štiristo) ter bili prepričani, da bo končno tudi na Irskem zavladal mir. To upa celo ameriški predsednik Clinton, ki si je nakopal jezo številnih in različnih muslimanskih terorističnih organizacij po svetu.

VISOKO RAZVIT ZASEBNI TERORIZEM

Toda samo nekaj tednov kasneje se je mirna podoba našega sveta temeljito spremenila. Eksplozije pred ameriškim veleposlaništvom v Nairobiju in Dar el Salaamu so ubile več kot dvesto ljudi in opozorile svet, predvsem Američane, na stalni, globalni terorizem.

Kriznih žarišč je več (celo preveč): Afganistan, Alžirija, Egipt, Iran, Japonska, Kambodža, Kolumbija, Libanon, Palestina, Severna Irska, Šri Lanka, Španija (Baskija) ... Samo spomnimo se: v Egiptu so teroristi napadli turiste v Luxuru in Kairu in pobili osemdeset ljudi (1992); v Alžiru so napadli delovno taborišče in zaklali dvanajst ljudi, ubili sedem francoskih duhovnikov, šest tujih delavcev pri naftovodu in še dalje ubijajo; v tokijski podzemni železnici, ko so s plinom ubili dvanajst ljudi, pet tisoč pa ranili (1995); avtomobilska bomba v Barceloni je ubila devet oseb (ETA v Španiji je od leta 1960 ubila več kot šeststo ljudi); libanonski ekstremisti so znani po svojih bombnih napadih v ZDA, Veliki Britaniji, Franciji (eksploziji na rimskem in dunajskem letališču leta 1985, ugrabitev PanAmovega letala v Karačiju leta 1986, napad na sinagogo Neve Shalom v Carigradu, organizacija Fatah je doslej ubila in ranila več kot devetsto ljudi); v Izraelu se skoraj vsak dan vrstijo samomorilski bombni napadi na izraelske civiliste, tako da je v teh nesrečah umrlo že več kot dvesto ljudi: vse to je delo teroristične organizacije Hamas; Egipt je znan po uboju predsednika Anwarja Sadata leta 1981, po uboju ministra za notranje zadeve Al-Afija in premiera Atefa Sedkyja leta 1993; okoli deset tisoč Tamilskih tigrov ima v Šrilanki na vesti atentat na predsednika Premadasa (1993), atentat na Radjiva Ghandija (1991), napad na Centralno banko v Colombu (1996); iranski mudžahedini so zavzeli ameriško veleposlaništvo v Teheranu (1979) ter napadli iranska veleposlaništva v trinajstih deželah; rdeči kmeri so konec sedemdesetih let usmrtili nad milijon prebivalcev v kambodžanskih mestih ...

Po padcu berlinskega zidu, po ukinitvi »hladne vojne«, ko se je Sovjetska zveza destabilizirala in razpadla na več samostojnih držav, je prišel v ospredje arabski svet, predvsem tiste arabske države, ki so se v zadnjih petdesetih letih obogatile z nafto. Muslimani so se začeli vtikati v ameriško

politiko pa tudi v evropsko gospodarstvo: mudžahedini so se pojavili celo v Bosni ter se borili proti Srbom in Hrvatim (ter Američanom, ki so v teh spopadih sodelovali). Obenem so se v Afganistanu pojavili talibani (beseda taliban v prevodu pomeni učenec islama), ki so jih Američani sprva podpirali, zdaj pa so jim odrekli pomoč: med drugim zaradi izredno strogih verskih določil, ki so celo za muslimane nesprijemljiva (policija preganja lastnike televizorjev, ne dovoli poslušati glasbe; to je edina država na svetu, v kateri otroci ne smejo spuščati papirnatih znajev, ženske ne smejo same na ulico, samo v spremstvu moškega, ne smejo nositi belih nogavic, ker je bela barva obenem barva njihove zastave ...). Toda na njihovem območju so kraji s taborišči za šolanje teroristov. Američani so že ujeli enega od teroristov, ki so podtaknili bombe v Keniji oziroma v Tanzaniji. Priznal je, da je za temi terorističnimi napadi savdski milijarder Osama bin Laden. Zanj se ve, da živi v Afganistanu, da ima štiri tisoč vojakov (teroristov), ki so prišli iz Pakistana in drugih arabskih dežel. Ko je ameriška administracija objavila, kako je bin Laden spletel teroristično mrežo po vsem svetu, je bin Laden, ki so ga že zasule ameriške bombe, rekel po televiziji: »Clinton je človek, ki je sam priznal, da je grešnik in pokvarjenec. Nemogoče se je pogovarjati s človekom, ki bi bil po naših zakonih kamnan.« Talibani danes, po štirih letih, ko so se odločili prevzeti oblast v Afganistanu, nadzirajo največje strateške točke v državi. Borijo se zoper komunizem, so za duhovno obnovo in zaradi svojih primitivnih, poenostavljenih pogledov na svet nevarni partnerji v političnih dialogih (če do njih sploh pride).

Nedosledni so tudi odnosi Amerike in Evrope do Irana. Angleži še vedno skrivajo pisatelja Salmana Rushdija, ki je doživel fatvo in na katerega je že od leta 1989 razpisana nagrada ... Zaradi iranske politike pa boli glava tudi politike na Bližnjem vzhodu. Iran je najprej izdelal raketo Nodong 1, ki bi lahko uničila Izrael. Severnokorejci so izdelali raketo Taepo-dong 2. Če bi jo Iran odkupil, bi lahko uničil večino držav v Sredozemlju, vse do Dunaja. Pred dnevi so v Iranu preizkusili novo raketo Šibah-3. Raketa lahko ponese jedrski ali kemijski naboj 1300 km daleč.

Po že omenjenih bombaških napadih v Nairobiju in Dar es Salaamu je izraelska vlada na zaprti seji razpravljala o poročilih vseh izraelskih tajnih služb (Mossada, Shun Beta in Amana). Njihov skupni sklep je, da se bo v prihodnje islamski terorizem osre-

dotočil na ameriške in izraelske cilje, zato bodo povečali varnost doma in v tujini. Izraelska varnostna služba Shin Bet je ugotovila, da središče militantne palestinske fundamentalistične skupine Hamas ni na Zahodni obali ali Gazi, marveč v Siriji. Vsi ukazi za samomorilne atentate hamasovci iz Damaska pošiljajo v Izrael prek Interneta s kodiranimi šiframi, vkomponiranimi v programe, ki jih uporabljajo banke. To metodo je preizkusil bin Laden. Njegova Islamska fronta je še razvila kemijsko in bakteriološko orožje. Bin Laden je osebno proučil dokumentacijo japonske sekte Aum Shinrihyo, ki je izdelala in uporabila plin v tokijski podzemni železnici.

Da vse to ni znanstvena fantastika, potrjuje tajna izraelska obveščevalna služba. Osama bin Laden je ustanovil tri centre za izdelavo biokemijskih sredstev za množično uničenje. Prvo središče je Sudan. Tam delajo iraški kemijski in farmacevtski strokovnjaki, ki skušajo izdelati živčne pline, sredstva za zastrupljanje vodovoda in glivice za uničenje posevkov. Drugi kompleks tajnih laboratorijev naj bi bil v BiH, in to v Zenici, kjer je neka humanitarna organizacija iz islamskega sveta (povezana z bin Ladenovim kapitalom) kupila staro kmečko farmo in jo spremenila v »raziskovalno središče«. Že oktobra 1995 so enega od bin Ladenovih kurirjev (državljan iz Maroka), ki je prihajal iz Zenice, ustavili v Trstu in rutinsko pregledali. V njegovem nahrbtniku so Italijani našli disketo z instrukcijami o tem, kako zastrupiti neki vodovod v velikem mestu. Takšne podatke zahodnoevropske obveščevalne službe prikrivajo, da ne bi z njimi vznemirjali javnosti. Osama bin Laden pa je menda »kupil« tudi več biologov, kemikov in drugih strokovnjakov iz Ukrajine in Romunije in jih zaposlil v velikem kompleksu za biokemijsko orožje v Afganistanu blizu Kandahara.

Tako se je svet prvič srečal z visoko razvitim zasebnim terorizmom. Celo Carlos Šakal je v primerjavi z Osamo bin Ladenom čisti amater in »mesar brez domišljije«.

Branko Šomen

Šejk Nasrallah (desno) vodi libanonski Hezbolah. Njegova organizacija, ki se bori proti Izraelu, dobiva letno od Teherana 60-100 milijonov dolarjev podpore.

Ime mi je Ilić Ramirez Sanchez oziroma Carlos Šakal. Sem profesionalni revolucionar in - sinonim za terorista.

Ženske pod talibanskim režimom so popolnoma brez vsakršnih pravic.

Osama bin Laden - ime, ki si ga je vredno zapomniti.

V Stari Novi vasi te lahko enostavno preimenujejo, kakor si nekdo izmisli

Ni več Peciklof, ampak Potočof Franček

- V rojstnem listu pa piše, da je Franc Zamuda, rojen leta 1954

- Izučil se je za pečarja, delal pa je več drugih stvari
- Ker so mu v Bakovcih prevzeli ime Proti toči, je svoj ansambel preimenoval v Proti megli
- Ima kozla Frenka, kozo Micko in še marsikaj
- Mogoče bo čez čas Šefof Franček

Zamudova domačija v Stari Novi vasi je prav gotovo nekaj posebnega, za kar je še posebej »kriv« gospodar Franc, ki naredi zdaj to, zdaj ono. Tako si je svojčas omislil del ograje iz raznih koles ali potočof, kot pravijo temu pri njih. Takrat se ga je oprijelo tudi ime Potočof Franček.

Tako mu pravijo kakšnih pet let, kajti prej se ga je držalo ime Peciklof Franček (pecikel = bicikel oz. kolo). Ker mu je šlo popraviljanje koles dobro od rok, so se domačini običajno odpravili k njemu, kadar se je komu kaj pokvarilo. On jim je rade volje ustregel, oni pa so mu dali v »zahvalo« posebno ime. A to ga ni motilo.

Leta 1992 je začel načrtno zbirati razne potoče - od vozov, plugov, samokolnic idr. Precej jih je našel odvrženih na odpa-

Nekaj potočof je Franček obesil na pročelje gospodarskega poslopja.

Nekaj pa jih je uporabil in razstavil v muzeju na prostem.

dih, nekaj pa so mu podarili domačini. Vse je lepo očistil in obnovil, če je bilo potrebno, potem pa je iz njih naredil (sestavil) nekaj metrov dolgo ograjo ob stezi, ki vodi s ceste do vhoda v hišo. To je bilo videti res nekaj posebnega. Čez čas so ga domačini začeli imenovati Potočof

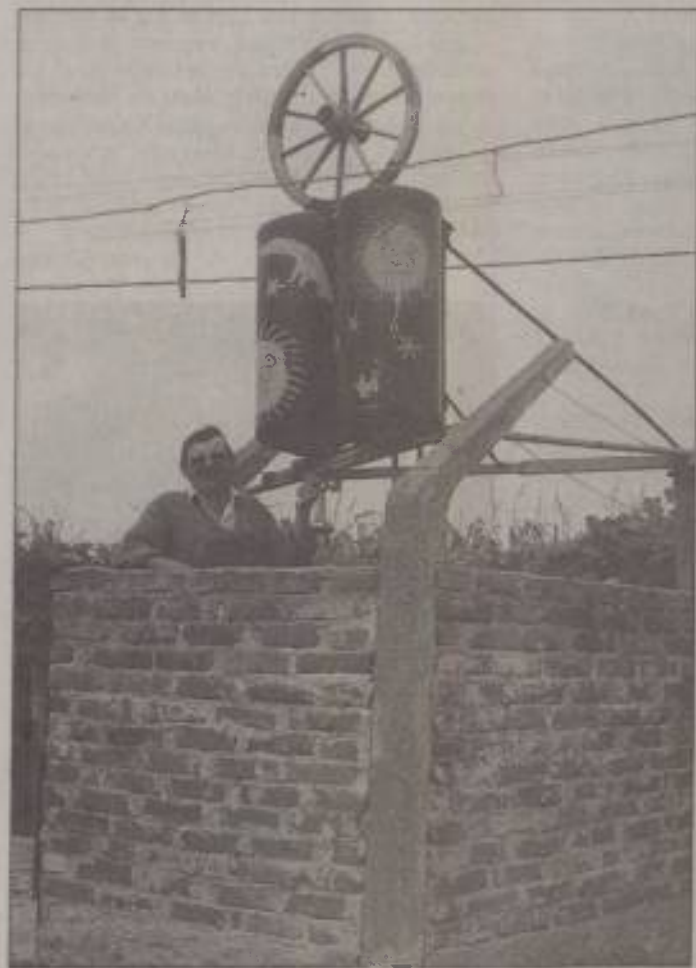
Franček. In še vedno mu pravijo tako, čeprav je tam zdaj živa meja, potoče pa je obesil na pročelje gospodarskega poslopja ali pa jih namestil kje drugje. Nekaj koles je uporabil tudi za sestavo že odsluženih in poškodovanih plugov ali drugega kmečkega orodja. Eden od plugov je celo iz leta 1922.

Če je potrebno, Franček lahko igra tudi na harmoniko, ki jo ima prav tako pri hiši.

Pred leti, ko so začeli na njegovo pobudo v Veržaju organizirati kozje dirke, je ustanovil ansambel (trio), ki ga je poimenoval Proti toči. Ko mu je nekdo omenil, da se tako imenuje tudi neki ansambel v Bakovcih, je svojega brž preimenoval v ansambel Proti megli. Škoda, da letos ne bo kozjih dirk, kajti tudi on bi tekmoval na njih ali s kozlom Frenkom ali kozo Micko. Pred tremi leti si je priporil celo zmago s kozo Mojco.

Morda pa se je gospod Zamuda vseeno naveličal sedanjega psevdonima in si želi, da bi postal kaj drugega, recimo Šefof Franček, kajti na ograji ob njivi je izobesil blizu 50 šefov (posebne oblike in vrste buč). Kot natege za jemanje vina jih že ne bo uporabljal.

Besedilo in foto: JOŽE GRAJ - JOŽKO

Tako pa si je Potočof Franček omislil kopalnico na prostem. Brez potoča seveda ni šlo.

Ko Američani namesto

Poleg tega, da je Bethlehem v ameriški državi Pennsylvania nekdanje železarsko mesto, da je pobraten z Murski Soboto in je za čezoceanske razmere dokaj umirjeno mesto z 80.000 prebivalci, je tudi prireditelj enega največjih ameriških glasbenih festivalov, ki se imenuje zaradi nemškega porekla Musikfest. Že petnajst let zaporedoma se v osmih avgustovskih dneh v mestu, nad katerim s pomočjo elektrike vseh 365 dni v letu sveti božična zvezda, zbere več kot milijon ljudi. Prostora zmanjkuje tako za obiskovalce kot glasbenike. Zasedbe na odru delajo v dveurni izmeni, vsako prizorišče je namenjeno določeni zvrsti glasbe.

Ker v Bethlehemu živi več pripadnikov narodov, kot bi jih lahko preštel na prste obeh rok, je razumljivo, da je eno najbolj obiskanih prizorišč oder, kjer so prepevali ljudsko glasbo z različnih držav. Tam so se znašle tudi članice zbora Prekmurke in ansambel Varošanci, ameriški naboj so pričarale skupine, ki izvajajo soul in rhythm & blues, največja atrakcija pa je bil tako imenovani »polka-polka« šotor. Skoraj 24 ur na dan je v ritmu slovenskih, nemških, poljskih in avstrijskih polk poskakovalo staro in mlado. Pravo razočaranje za tiste, ki so pričakovali pevce v koničastih škornjih in z usnjenim klobukom, dobili pa so zvrhano skledo evropskih podalpskih poskočnic, pripravljenih po krožnem receptu: pol ure polke, deset minut plesa chickendance ali, kakor se mu pravi v lepi slovenščini, piščančjega plesa. Za vse tiste, ki tega ne veste, chickendance je manija, ki se je pred 15 leti v Evropi imenovala račji ples ... Morebiti pa so v Ameriki nekateri piščanci tako veliki kot race v starem svetu ali obratno. Morda bi se s tem strinjali tudi vsi imetniki slavnih imen svetovne glasbe, ki so za primerno vsoto s čistim zvokom in ostro sliko počastili obiskovalce. Savage Garden so festival odprli, Ray Charles je prepeval v dežju, tam so bili tudi Village People, Starship, David Sanbor ...

Ray Charles je v Bethlehemu nastopil že drugič. Na koncertu se je zbralo čez 25.000 oboževalk in oboževalcev. Ustaviti jih nista mogla niti voda niti blato. Američani so tudi tokrat potrdili svojo ameriško predanost.

Na glasbenem festivalu je deževalo enkrat samkrat. Tisti večer so menda prodali tudi lanske zaloge plastičnih pelerin, ki so začele pri peti pesmi puščati. Če si še od znotraj moker, tudi mokrota od zunaj ne škodi.

Manjkali so samo še palme, morska obala in kozarec hladne pijače. Zvoki kovinskih bobnov so v nežnem ritmu karibskega otočja odmevali daleč po glavni ulici v Bethlehemu. Takoj za vogalom se je začela kruta resničnost sodobnega sveta.

Prekmurk nikakor niso prepričali, da bi zapele tudi v angleščini. Tako vesele niso bile samo na odru, temveč tudi pod njim. Dokumentacija o njihovih drugih doživetjih je varno spravljena v zaupnih arhivih pod šifro Prekmurke osvajaajo Ameriko.

Musikfest je obiskala tudi svetovalka barvarskega pivskega krožka iz Münchna. Izkušnje, ki si jih je pridobila s strogim opazovanjem dogodkov, bo skrbno prenesla v svoje okolje. Predvidevamo, da bodo na Oktoberfestu kmalu začeli peti O, Susana, namesto kislega zelja pa ponujati sladko koruzo. Mimogrede, na Musikfestu se je dalo jesti tudi nemško hrano.

countrya plešejo polko

Ker gre ljubezen skozi želodec, so svoj kotiček našli tudi zaljubljeni. Tisti, ki niso bili v dvoje, temveč v eno, pa so se zadovoljili samo s hrano.

Ptička!? Cheese!!! Sir!!

V ritmu dvočetrtinskega takta pod odrom. Ena, dve ... Ena, dve... Mislím, da bova midva na tem plesnem tekmovanju zmagala ... Ena, dve ... Ena, dve ... Ja, samo še deset ur. Ena, dve ... Ena, dve ... Pazi na korake ... Ena, dve ... Ena, dve ... Moja nogaaaaaa.

V ritmu dvočetrtinskega takta na odru. Ena, dve ... Ena, dve ... Ena, dve ... Hans, prinesi mi še tisti beer. Ena, dve ... Ena, dve ... Žejaaaaaa. Ena, dve ... Ena, dve ... Ne morem več. Ena, dve ... Ena, dve ... Pa mi je mama lepo rekla, naj igrám harfo. Ena, dve ... Ena, dve ...

V ritmu dvočetrtinskega takta ob odru. Ena, dve ... Ena, dve ... Babica, zakaj se vsi vrtijo v krogu. Ena, dve ... Ena, dve ... Veš, dragi moj, ko sem bila jaz še majhna, je tvoj dedek ... Ena, dve ... Ena, dve ... in potem sva šla na sendvič in na kokakolo, ko je nenadoma zaigrala polka in potem ... Ena, dve ... Ena, dve ...

Iz veselja v Ameriko in nazaj. Vesoljska ladja Jefferson v »sodobni luči«.

Iz Varaša v Ameriko in nazaj. Izkušnje, pridobljene v Bethlehemu, bo turniški ansambel uporabil v znanem domačem okolju. Še posebno tiste s šesturno razliko, ki Evropejce prisili k nočnemu bedenju in prisilnemu jutranjemu spanju po naporni noči.

Vsi vemo, da je za Američane ena najpomembnejših stvari denar. Pregovor pravi money talks – denar govori. Na Musikfestu so prodajali vse. In kaj je za denarjem druga najpomembnejša stvar? Hrana! Prehranjevanje poteka na vsakem koraku. Dobesedno. Namreč tudi med hojo. Ves čas vsi jedo vse, brez kakršnihkoli zadržkov. In to same ameriške znamenitosti: sendviče, hamburgerje, french fries ali, kakor mu pravimo v lepi slovenščini, pommes frites, tortice in druge kalorične bombe. Pri pijači je slika nekoliko drugačna: pivo, ki skorajda ni močnejše od kamiličnega čaja in ga lahko kupijo in pijejo le starejši od 21 let, nima nam dobro znanega učinka na porabnike. Zato se le-ti ne prevračajo in padajo vsepovprek. Zanimivo, ampak rasa pijancev je Musikfest bojkotirala.

Američani glasbenih festivalov nimajo za postavljane pred konkurenco, kdo bo imel večji ognjemet, kdo bo pekel večjega bika in kdo bo zbral več denarja za gasilski avtomobil. Eden in edini razlog za takšne glasbene festivale je spontana zabava z uživanjem v kulturi.

Boštjan Bertalanč

Devica do konca življenja

Sandra Živković, devetnajstletna Sobočanka, je širši javnosti še dokaj neznana, njeni prijatelji pa vedo povedati, da je zelo uspešna na raznih tekmovanjih za izbor naj... ženske. Sandra, tako kakor vse druge najstnice, rada posluša glasbo, se druži s prijatelji, rada bere knjige in gleda filme. Mogoče jo od drugih loči le nastopanje na odru. »Čeprav sem sramežljiva,« kot pravi Sandra, ima za sabo že kar nekaj uspešnih preizkušenj.

Zelo rada posluša glasbo, največ novejši hrvaški rock in pop. Eni od najboljših skupin sta Parni valjak in Crvena jabuka. To ne pomeni, da tuje glasbe ne posluša. »Zelo všeč so mi romantične pesmi.« Pravi, da je močno nagnjena k romantiki. To se ne kaže ravno z večerjo ob svečah, temveč se omeji zgolj na sprehode v naravo, včasih pa spiše tudi kak verz, ki ga nato zapiše v zvezek. Ima zbirko verzov v šestih zvezkih, vendar večina ni njenih. Mogoče obožuje gledanje sončnega zahoda? »Ne, prej bi rekla, da gledanje sončnega vzhoda.« Torej rada ponočuje. »Tudi to ne drži. V disko ne zahajam vsak konec tedna, toda ko grem, takrat zares uživam.« Da ne boste pomislili na alkohol! Najraje pije sok, če pa spiše kaj alkoholnega, še najpogosteje spiše »bambus«. Pivo in belo vino ji nista pri srcu. »V disko uživam, ko plešem. Odlično se sprostim ob mirni glasbi in dobrem soplesalcu.«

V počitnicah skorajda ni bilo dneva, ko je ne bi našli v kopališču. Zaradi vročine je imela lase vedno spete. Še raje nosi spuščene lase, za tekmovanje pa si jih navije. Nastopala je v raznih krajih: Odrancih, Bakovcih, Polani, Žerovcih, Radencih, Mariboru, Portorožu in še kje. Povsod je bila zelo uspešna, kljub dejstvu, da še nima dolgoletnega staža. »V Žerovcih sem osvojila naslov miss diskoteke.« Vendar se ne spominja tega kraja le po zelo uspešnem nastopu. Kaže, da ji je neki fant zmešal glavo. »Žal mi ni bil usojen ali pa jaz njemu. Toda to je že preteklost!« Med občinstvom se pogosto najdejo dekleta, ki zavidajo lepoto in nadarjenost nastopajočim dekletom. »Sčasoma se navadiš vsega, od ploskanja do zavidljivih pogledov.« Kako pa reagira, ko jo kak fant zapeljuje? »Če mi je všeč, mu zapeljiv pogled vrnem. Rada imam, če je fant lep, romantičen, nevsiljiv.« Pred kratkim si je našla fanta, za katerega pravi, da je zelo zabaven in ji ob njem nikoli ni dolgčas. Po horoskopu je devica, torej je pred kratkim proslavila rojstni dan. »Za ljudi, rojene v znamenju device, je značilno, da smo zelo sramežljivi, težje se navežemo na novega

partnerja, vendar je pozneje čustvo močnejše, vsaj pri meni je tako.« Pa je tudi sicer devica? »Ja, seveda, do konca življenja bom devica, ha-ha-ha.« Seveda skrivnosti ni želela izdati.

Kakega posebej priljubljenega športa nima. Rada si obuje športne copate in teče do Rakičana. Med rekreacijo prištevajo pogoste sprehode po mestu in parku. Igranje sintetizatorja ji še kar gre od rok, čeprav ga ne igra pogosto. »Ne boš mi verjel, filmi z žalostnim koncem in veliko romantiko niso na prvem mestu. Dobra akcija – dober film.« Glede na njeno romantično dušo si tega ne bi nikoli mislil. Najboljša knjiga, ki jih je kdaj prebrala je »Mi, otroci s postaje Zoo«. Knjiga, ki bi jo soboška »narko« scena lahko uporabljala kot nepogrešljiv priročnik. »Zelo rada sem nasmejana, dobra šala me hitro spravi v smeh.« Slabe volje je redko kdaj. »Takrat iščem tolažbo doma, pri dveh mačkah.« Posebno mesto pri vsaki ženski zavzema garderoba. V džins se ne oblači rada, a je vseeno oblečena precej modno. »Včasih mi je pri izbiri obleke pomagala mama, danes pa je izbor obleke prepuščen meni sami.« Na tekmovanjih, predvsem modnih revijah, dekletom obleke že izberejo. »Ob prvih nastopih je bila precejšnja trema. Sčasoma sem pridobila potrebne izkušnje in s tem nimam več težav.« To sem hitro ugotovil, saj je fotogenična. Hitro se je postavila v zapeljive manekenske položaje pred fotoaparatom. Kako je na tekmovanjih v zakulisju, v garderobah? »Med nastopi se moraš hitro preobleči in biti vedno naj... vendar vedno ni tako enostavno.« Res je, če organizator ne priskrbi vseh potrebnih rekvizitov, gre ob gneči v garderobi pogosto na tesno. Pa je ni sram nastopati v kopalkah pred množico ljudi? »Niti ne, saj ko vidiš druga dekleta v kopalkah, sramežljivost izgine.« Sam nisem bil nikoli v garderobi, zato me zanima, ali se dekleta preoblačijo druga pred drugo? »Seveda, saj to nič takega. Tudi moški se na športnih treningih preoblačijo in prhajo skupaj!« Kaj pa če morebiti zaide v garderobo kak moški, kako bi reagirala, bi si z rokami zakrivala Evin kostim, cvilila ali se delala, kot da ga ni? »Ne vem, a zagotovo bi me postalo sram.«

»Moja velika želja je potovali v Kanado in ZDA. Sorodniki živijo v Kanadi in slišala sem že toliko lepega in videla slike, da bi kaj takega res rada doživela. Z družbo bi potovala kam bližje, na primer na Jadransko obalo.« Do takrat jo boste zagotovo še videli na kakšnem tekmovanju, modni reviji ali na sprehodu po Murski Soboti.

ACI

Canada

Le avtomat za

West Edmonton Mall je največji nakupovalni center na svetu. Poleg nakupovanja (500 trgovin) se lahko kopate v velikem bazenu z valovi, obiščete zabavišni park ali si ogledate predstavo z delfini.

Severni jelen se brez strahu pase ob cesti v nacionalnem parku Jasper.

Na ledeniku je bilo res mrzlo.

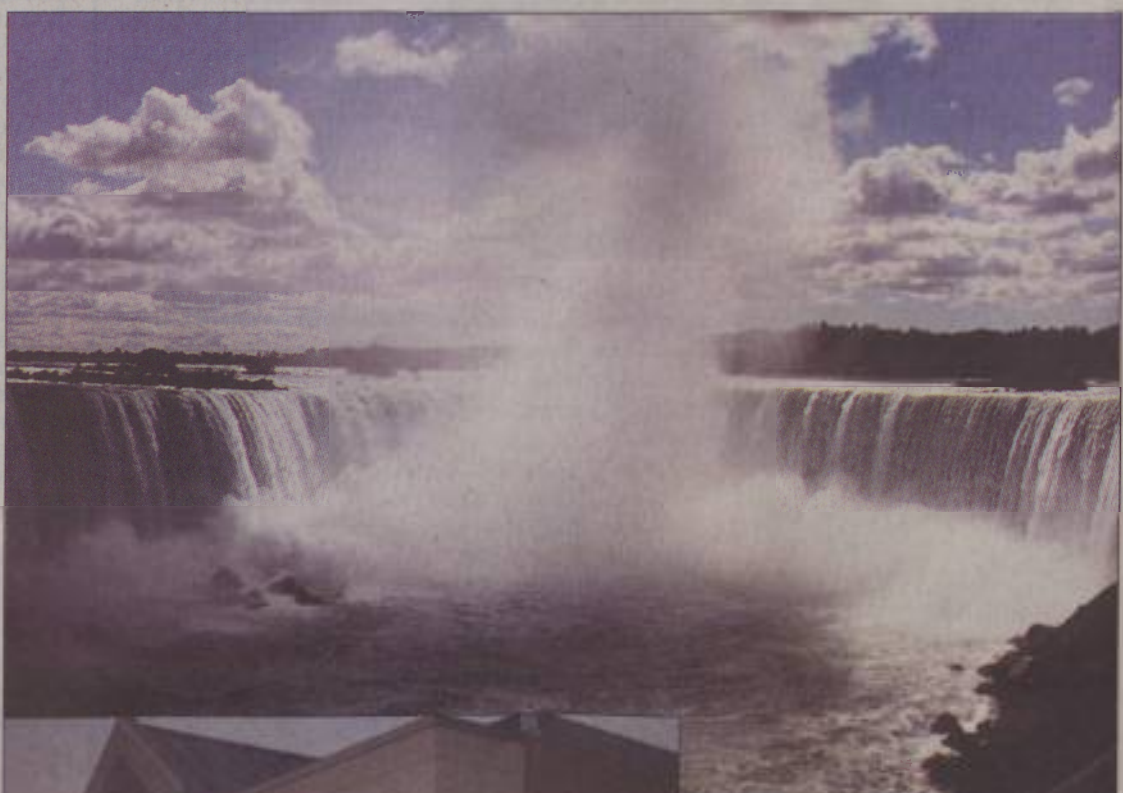
Nakiska je samevala.

Čprav je Victoria veliko manjša od Vancouvra, je parlament British Columbie prav tu.

Na svidenje, Seattle.

Niagarske slapove je potrebno videti, čeprav sem sama pričakovala, da so še mogočnejši. O moči vode pa se boste najbolje prepričali, če se boste z ladjo odpeljali skorajda pod slapove.

Restavracij s hitro pripravljeno hrano je veliko, Tim Hortons pa ima prav gotovo najboljšo kavo (seveda v Kanadi).

Na »farmi« blizu Montreala ni le naselje počitniških hišic, ampak imajo naši rojaki tudi bazen in športna igrišča.

pijačo je deloval

Los je pokukal skozi okno

Besede ne morejo nadomestiti vsega. Doživeti jo je treba, to deželo velikih prostranstev, ki se razprostira na 10 milijonih km² in sega od Atlantika do Pacifika. Kanda, v kateri živi le 30 milijonov ljudi, je postala druga domovina tudi mnogim Slovencem. Junija sva se s sestro odpravili, da vidiva vsaj delček teh lepot pa tudi da spoznava, kako živijo sorodniki: teti, pet stricov ter 21 bratrancev in sestričen.

Alberta – Wild rose

Po 14 urah sedenja na treh letalih se je končno prikazalo letališče v Edmontonu. In ker živi teta Cila v severnem delu mesta, letališče pa je na jugu, v dobri uri vožnje kljub utrujenosti zberem prve vtise. Mesto, ki ima 800 tisoč prebivalcev, glavno mesto province Alberta, je mesto oštevčenih ulic in avenij, tako da se res ne moreš izgubiti. Razen v centru mesta, pa tako kot v večini kanadskih mest prevladujejo hiše, in to lesene. Naj vas ne zavedejo fasade, ki so včasih tudi iz zidakov; osnova vsega je les.

Vse je zeleno. Še posebno potem, ko smo zapustili mesto in se približali »Goričkemu«. Tako sem namreč poimenovala hribček, na katerem je zrastle 40 hiš. Krožna makadamska pot in prava idila, še posebno ko zvečer ob 11.00 ob sončnem zahodu na ognju »pajamo« kruh.

Časa za počitek in kramljanje ni bilo veliko. Že naslednji dan naju je bratranec Steve popeljal proti gorovju Rocky Mountains. Kmalu potem, ko vstopimo v nacionalni park Jasper, naletimo na prvega jelena; losa ali medveda pa nismo srečali. Zato pa me je naslednje jutro v Jaspru prebudil ropot pred oknom. Nisem mogla verjeti očem: Dva losa sta si prišla ogledovat obiskovalce, potem pa mirno nadaljevala pot po ulici. Kot da bi bila v nadaljevanju Severna obzorja. Manjkal je le zdravnik Fleischman ...

Pot nas je vodila naprej. Najprej slapovi Athabasca, potem še istoimenski ledenik, ki je del 325 km² velikega ledenika Columbia. Vode, ki izvirajo tu, se izlivajo kar v tri oceane: Atlantik, Pacifik in Polarno morje.

Ledenik je res pravo doživetje. Ko se peš vzpenjaš proti ledu in snegu, te spremljajo napisi: 1956, 1982. Najprej sem mislila, da gre za višino, potem pa prebrala, da gre praznaprav za letnice, ki ponazarjajo taljenje ledenika. Vsako leto se namreč ledena ploskev zmanjša. Učinki toplje grede in segrevanja zemlje so torej vidni tudi tu.

Ze smo v naslednjem nacionalnem parku. Imenuje se po mestu Banff. Še preden pridemo do njega, se ustavimo v Lake Louisu. Ljubitelji smučanja vedo, da so se tu alpske smučarke že večkrat pomerile v hitrih disciplinah tekmovanja za svetovni pokal. Mi pa nimamo časa za smučišča (pa še snega poleti ni), ampak si nekaj minut utrgamo za Chateau Lake Louise, hotel, zgrajen v obliki gradu, ki leži ob istoimenskem ledeniškem jezeru. In ni edini v Kanadi. Kar veliko hotelov v obliki gradov sem videla.

Banff ni zanimiv le za tuje turiste. Sem prihajajo na oddih tudi domačini, predvsem mladi so navdušeni nad koncerti številnih glasbenih skupin. Skoda, da dež, ki nas spremlja skoraj vso pot, pokvari tudi postanek v Nakiski, ki leži med Banffom in Calgaryjem. Ustavili smo se namreč na prizorišču alpskih tekmovanj olimpijskih iger leta 1988, torej tam, kjer je Mateja Svet Sloveniji (oprostite, Jugoslaviji) prismočala srebrno kolajno. Vse je samevalo, le avtomat za pijačo je deloval. Nekoliko bolj živahno je bilo ob skakalnicah v Calgaryju. Tu so celo vedeli, kdo so Slovenci. V olimpijskem muzeju pa smo se sami preizkusili v bobu in skokih. Seveda le s pomočjo simulatorja.

Naslednji dan nama je bratranec Joe razkazal mesto, ki je eno najbolj cvetočih v Kanadi. Mesto s 600 tisoč prebivalci, v katerem prevladuje naftna industrija, je nastalo 1875. leta, ko so ustanovili prvo policijsko postajo. Naloga policistov je bila predvsem, da omejijo ilegalno trgovino z viskijem.

Fotografije na skakalnici v Calgaryju pričajo o uspehu slovenskih skakalcev.

Ko smo se vračali v Edmonton, smo videli ogromna pšenična polja. Zaradi vremenskih razmer sejejo pšenico in druga žita šele spomladi. Kmetje, ki imajo več kot 500 hektarjev zemlje, potem zimske mesece preživljajo nekeje na jugu, predvsem na Floridi, in počivajo!!!

Beatiful British Columbia

Naslednji cilj najinega potovanja je bil otok Victoria, kjer živi teta Zina. Po 16 urah vožnje z avtomobilom, zadnji del s trajektom, smo prišli na Pacifik. Že v Edmontonu ni bilo prevroče, tu pa je podnebje še prijetnejše, saj je poleti podnevi od 20 do 25 stopinj, pozimi pa le kakšnih 10 stopinj manj. Snega skorajda ne poznajo. Prav zaradi tega se mnogo Kanadčanov odloča, da jesen svojega življenja preživijo na tem otoku. Samo mesto Victoria (četrt milijona prebivalcev) je pravo britansko mesto z viktorijansko arhitekturo, nadstropnimi avtobusi, Škoti v krilih in dudami ... Veliko turistov je prišlo, da bi si šli ogledat kite, s sestro pa sva se rajši napotili z ladjo poduhat ameriški zrak v Seattlu. Billa Gatesa nisva srečali, zato pa sva si ogledali zanimiv akvarij in še kaj. Predvsem pa so naju presenetili ljudje in njihova sproščenost, radovednost in prijaznost. In tako ni bilo le v ZDA, ampak tudi v Kanadi.

Je me sauvignes

Montreal. Pripotovali sva 24. junija, ko v provinci Quebec, v kateri prevladuje francosko govoreče prebivalstvo, praznujejo svoj največji praznik: dan svetega Janeza Baptista. Slavi, Ivan, Martin, Tonč ... vsi strici so prišli na letališče. Tem za klepet ni zmanjkalo, še posebej ob koncu tedna, ko se je večina sorodnikov zbrala na »farmi«, počitniškem naselju, uro oddaljenem od 1,8-milijonskega vlemesta. Naselje, v katerih imajo »ulice« imena kot: Mura, Grad, Martinova ..., priča, odkod prihajajo ljudje, kje so njihove korenine. Predvsem konec julija, ko je v mestu zaradi vročine in sopare nemogoče preživeti, se zberejo tu pa tudi od pomladi do jeseni skoraj vsak konec tedna, saj je ob nedeljah ena od maš prav na »farmi«.

Ribarjenje in lov. Mnogo Kanadčanov je povezanih s tem in tudi Slovenci niso izjema. Torej velja poskusiti. Za lov na medveda je zmanjkalo časa, zato pa naju je stric Martin popeljal na ribarjenje na jezero St. Francis. Dopoldan je minil kot bi trenil in tudi nekaj ščuk se je ujelo na trnek. Res enkratno doživetje.

Yours to discover

Toronto. Pravo vlemesto s 3,5 milijona prebivalcev. Toda Kanadčani se pohvalijo in pravijo, da v primerjavi z ZDA pri njih ni nasilja, umazanije ... Je pa to svet v malem, ljudje so prišli od vsepovsod. Še pred 40 leti je Toronto veljal za zaspano mesto, potem pa so tudi težnje za quebeško samostojnost poskrbele, da se je mnogo podjetij iz Montreala preselilo v Toronto. Tudi sestrične so šle: Rosie, Jenny in Annie. Stric Vlado pa se je že nekoliko prej preselil v bližino Hamiltona.

Pripotovali sva spet za praznik. 1. julij je Canada day v spomin na leto 1867, ko se je država rodila. Brez obveznega piknika, »barbeacua«, ni šlo.

Marsikaj bi se še dalo povedati. Marsikaj je drugače kot pri nas. Če pridete nenapovedani na obisk, mogoče ne boste dobili ničesar, niti kave. In če pridete na obisk in padete po stopnicah ter si zlomite roko, lahko tožite gostitelja. Če ni posebej zavarovan, bo moral kar sam globoko seči v žep.

To in marsikaj drugega boste izvedeli, če se boste sami podali prek velike luže. Še posebej ljubitelji narave boste res prišli na svoj račun. Silva Eöry

Obiskati Montreal in ne poskusiti dimljenega mesa pri Schwartzu, to pa res ne gre. Restavracija, ki ni nič preveč ugledna (pomembna je tradicija), je vedno polna, dolga pa tudi vrsta tistih, ki kupujejo za domov. Sem prihaja včasih obedovat tudi Celin Dion.

Toronto je največje kanadsko mesto. Če ga boste obiskali, pa se kar podajte k CN Towru, 553,33 metrov visokem stolpu, s katerega boste ob lepem vremenu videli 100 kilometrov daleč. Mi na žalost nismo imeli sreče z vremenom.

Napis na registrski številki priča o tem, v kateri provinci živi lastnik vozila. In medtem ko se ima Alberta za divjo vrtinico, British Columbia opeva svojo lepoto, Ontario pa želi, da ga odkrijete, se v Qubecu spominjajo. »Je me sauvignes« so si pred leti omislili quebeški nacionalisti, ko so prišli na oblast. Francozi se »spominjajo« poraza svoje vojske v 18. stoletju.

Mesec avgust je prvovrsten poletni mesec. Dekleta so takrat lahko oblečena in le za silo zakrivajo svoje obetajoče obline. Posebej prijetna je druga polovica meseca, ko je podnevi še tropsko vroče, noči so pa že dovolj hladne, da se da spati. Lahko bi bil vzor preostalim enajstim mesecem, če se ne bi prav v avgustu oglasili klopotci. Pravzaprav oznanjajo začetek nekega prijetnega časa, vendar je njihovo klopotanje vseeno grobar poletju.

Ob štirih popoldne žarki poševo padajo skozi okno, kapljica znoja po pobočju njene dojke zariše privid mavrice. Neenakomerno diha in droben barvni čudež se v njenem ritmu pojavlja in izginja. On leži ob njej in uživa nepričakovano lepoto. Prsi se ob vsakem vdihu rahlo dvignejo in se na videz dotaknejo telefonske žice, ki

morala vračati. Potovala sta hitro, pa spet čisto počasi. Izgubila sta se in brezglavo vozila sem in tja. Na vzhod, pa na sever, pa spet tja, kjer sta že bila. Bilo jima je vseeno, samo da sta potovala. Kjer je bilo še posebno lepo, sta se ustavila za več časa in si podrobno ogledala kraj in njegove posebnosti. Cesta je zavila med hribe. Splezal je na najbližji vrh, s katerega se je že videla modrina, ki je odsevala od njenih oči. Da bi prišla do tam, sta se morala spustiti v dolino, čez vrat in po ovinkasti cesti navzgor do usten. Tu sta sklenila ostati več dni. Nekdo je nekje daleč žagal drva. Tudi žaganje drv napoveduje jesen in zimo. Vendar ljudje drva žagajo tudi spomladi in poleti. Zato je bil glas cirkularke le zvok na njenem potovanju.

Erotična zgodba

Ljubezen pod klopotcem

se vidi skozi okno. Zazdi se mu, kot bi bile po vrhu posute s stopljeno naribano čokolado. Zamika ga, da bi jo pobožal, pa si premisli in z roko ostane čisto blizu, toliko da se je skoraj dotika. Napol speča bradavička začuti toploto, se začne počasi napenjati kot cvetni popek in se dotakne njegove dlani. Dekle se privije k njemu in s prsti začne drseti po njegovi nogi. Zunaj se oglašajo klopotci. Več let sušena deska da zvok, ki ga ne more posnemati nobeno glasbilo. Prvič letos. Zdrzne se in odmakne od njega. Ves čar drobnih igrice, ki sta se jih šla vse popoldne, v hipu splahni. Maloprejšta se igrala potovanje. Noge so ji bile sever, glava je bila jug. Dom je bil popek. Močil je prst v mrzlo vodo in po njej risal cesto. Potovanje je za seboj puščalo vlažno sled in naježeno kožo. Na potovanju se je treba tudi ustaviti. Ustavila sta se, jedla in pila. Včasih na poti tudi kaj izgubite ali pozabite, zato sta se

Spomini. Kot otrok je vsa poletja prebil na kopanju, ure dolgo v vodi. Poletja so bila takrat vroča, brezskrbna in bila bi neskončno dolga, če jih ne bi prekinil klopotec. Z dekletom sta bila v sotoru deset dni. V morju sta se namočila le nekajkrat. Vse dneve sta se ljubila. Ven sta šla samo, ko sta bila primorana, potem pa takoj nazaj. Domov sta se vrnila polna sladkih spominov, trepetajočih od petja škrlatov. Glas klopotcev je v trenutku opravil z njimi in morje je bilo daleč kot bi nikoli ne bila tam. Njegove noge so bile sever, njegova glava je bila jug. Dom je bil njegov popek. Z mehkim čopičem iz srnine dlake je risala po njegovi koži. Pomakala ga je v med. Rada ima sladkarije, rajši od morja pa ima planine, zato se je podala proti severu. Če se na goro pripelješ z žičnico, je to vredno toliko, kot bi strasten ribič kupil ribo v ribarnici. Zato sta potovala peš in počasi. Sladka steza se je vila po trebuhu in jo vabila, da ji je sledila z jezikom. Zavila sta v gosto poraščen gozdiček, kjer sta se nekoliko spočila pred napornim vzponom. Na drugi strani se je dvigal najvišji vrh daleč naokrog. Dobro si ga je ogledala in ocenila težave, ki ju čakajo pri plezanju. Pomagala si je z mehkim čopičem in najprej označila strmine in previse, da je lažje sledila sladki smeri, ki ju je varno vodila proti vrhu. Zunaj zapiha veter, do nedavna njun prijatelj, ki je hladil razgreti telesi. Zdaj poganja klopotec. Z dlanjo ji gre čez žametno mehki trebuh. To ji je bilo vedno všeč. Zdaj njegovo roko nejevoljno odrine. Spomni se, kako ji je bil včasih zoprni. Niti v sanjah si ga ni mogla predstavljati kot svojega ljubimca. Zdaj je pa uživala v njegovi bližini in strastno sodelovala v užitek, ki sta jih pravkar ustvarjala. Vse skupaj se ji zazdi smešno. Obrne se na bok. Poboža jo po hrbtu in poljubi na vrat. Tudi to ji je bilo vedno všeč. »Daj mi mir in zapri okno,« mu še reče in zaspi.

Srečko Lorbek

primarij dr.

LOJZE ŠTEVANEC

spec. internist

Brigadirka

Dvajset let je že tega. Vstopila je vihravo, z glasnim »zdravo, tovariš dohtar«, mi stisnila roko, se usedla in prekrizala noge. Imela je temne podočnjake, čez robove ustnic razmazano svetlo šminko, ki je pordečila tudi umetne zobe, na glavi pšenično rumene lase – delo peroksida – in povešen ohlapen podbradek. Kakih šestdeset let sem ji prisodil. Pozneje sem iz dokumentacije razbral, da je pred meseci dopolnila štiriinšestdeset. Za svoja leta še kar dobro ohranjena. Imela je nekoliko zvišan krvni tlak. »Z zdravjem ste lahko še kar zadovoljni,« sem jo pohvalil, ko sem jo pregledal. »Saj se tudi tako počutim,« je živahno odgovorila. »Veste, jaz grem vsako leto še v brigado.« »V kakšno brigado?« »V mladinsko.« »Kaj pa tam počnete?« sem se začudil. »Hja, duš, kaj? To, kar počne naša mladina.« Nasmehnil sem se in hudomušno rekel: »To, kar počne naša mladina v brigadi, vem, ker sem bil tudi sam v več brigadah. Vendar vsega tega vi več ne zmorete.« Stisnila je glavo med ramena, se nagnila naprej, me skozi priprte veke ostro pogledala in pribila: »Čisto vse tisto, kar počne naša mladina.« Ne da bi trenil, sem jo mirno opazoval, ona pa je nadaljevala: »Jaz sem še vedno mlada, po srcu mlada. Ne vem, česa ne bi zmogla. Zaplešem z njimi, kot plešejo oni. Sedim ob tabornem ognju in z njimi prepevam. Z njimi spim na pogradih. Jem iz menažke. Stojim v zboru, se umivam na prostem, ne vem, česa ne bi zmogla.« Za trenutek je utihnila, nato pa nekoliko tiše dodala: »Res je, da več ne delam s krampom in ne prevažam samokolnic, kar vse sem počela še pred petimi leti. Daleč sem presegala normo in si vedno priborila udarniško značko, na kar sem ponosna.« »Kaj pa potem počnete v brigadi? Hodite na delovišče?« »Hja, duš, seveda hodim. Prva sem v zboru, prva začnem pesem, udarno ali koračnico, vmes še kakšno parolo. Veste, to je dobro za razpoloženje.« »Kaj pa delate na delovišču?« »Ja, kaj?« je nejevoljno vzdiknila. »Nosim jim vodo, pijačo, mažem žulje, ustvarjam razpoloženje, se pogovarjam z mladimi. Veste, tudi sama to potrebujem. Ko pridem iz brigade, sem kar pomlajena.« »Kako pa vas mladi sprejemajo?« »Hja, saj ravno to, zelo dobro. Poleg tega pa, komunist mora biti z mladimi in med mladimi. Jaz jim niti ne dam vedeti, koliko sem stara. Jaz sem mlada! Čutim se še vedno mlada in le to, kar človek čuti in sodi o sebi, nekaj velja.« »To že! Stvar pa ni le v tem, kaj mi čutimo in sodimo o sebi. Vsega se ne da skriti. Prikrivanje nas v bistvu razkrinkava, dela sumljive, če že ne čudne.« »A ste vi proti brigadam, ar duš?« Šel sem predaleč. Vsega, kar misliš, ne moreš vedno izreči, čeprav mi je ves čas rojilo po glavi, da se starec ne more delati Casanove, starka ne mladenke za mini krilcem ali vročimi hlačkami. Obstaja prepad, če to hočemo ali ne. Po nekaterih stvareh pač ne sodimo več v njihov svet. »Nikakor ne!« sem hitro odgovoril. »Saj pravim, da sem bil tudi sam v nekaj brigadah. Tudi udarnik sem bil. Vendar mislim, da so brigade svet mladim, kot je bil nekoč naš. Pustimo jim ga. Nekako ne sodimo več vanj.« »Napačno, kršen duš! Današnji svet pripada nam vsem. Komunisti smo dolžni, da delamo z mladino. To nalogo nam Partija vsakodnevno nalaga. Mladina je naša prihodnost...« Postala je kar zaripla v obraz. »Imate družino?« sem jo mirno prekinil. »Otroke, vnuke?« »Ne! Fiks. Nikoli ni bilo časa za to. Saj, ljubezen je bila. Veste, takrat, ko bi bil za to čas, smo toliko aktivistično delali, da na družino sploh nismo mislili. Partija je vedno potrebovala predane ljudi. Zdaj je bilo treba postoriti to, zdaj ono. Bili smo vedno na terenu med ljudmi, z ljudmi. Partija nam je nalagala dela čez glavo, v njem smo bili srečni. Žrtvovali smo se za prihodnost, za svetlo prihodnost, za katero smo se borili in umirali...« »Ko boste opravili vse preiskave, se oglasite, da bova videla, ali bo potrebno še kaj postoriti,« sem rekel in ponudil roko, kajti že dvakrat je nekdo potrkal na vrata.

J. Števanec

**VANEKOV
KOUT**

...s, naj van
poven, ka
se je šola že
redno začela,
ova naša kosma-
ta tovaršica pa me
ma na piki. Nej na lo-
pati, nej na grablaj, liki na
piki. Velkoj velkoj piki.

Za se ka se v razredi ali cilou v
šoli zgodi, san krif ge, Vanek Buzeti.

Atiji san tou že povedo, pa mi je pravo
naj joj da kaj naštiman samo, gučin ka znan
ka san krif, pa ka san se obnašo "nepri-
merno". Zakoj pa tou?, mi je nej dalo mera.
Kak zakoj, me je pito ati, vej pa če ame-
rikanski precednik, za malo vekše greje kak
ji ti maš, lejko povej ka njemi je žal ka se je
vedel neprimerno, te znankar tou tij tuj lejko
povejš. A tak. Ja, kakše greje pa te on ma?
Te Clinton? Hahaha, se je začo smijati ati,
Vanek tij si še premali ka bi tou razmo. Ja,
ja vej pa znan, ka je nekšo Moniko pouleg
svoje žene še v red gemal. Ti moj Vanek, je
pravo ati: "Fčasi se vidi čidi sin si." "Ja tvoj
!": san pravo.

No, je pravo ati, tou de mama bole znala
od mene, samo po tvojen guči, san skoro
100% ka si moj. No pa ka, sta te mela. ta
Monica pa Clinton.

Ja, kak ti naj poven se je začo po glavej
škrabati ati. No, malo sta se radija mela, je
pravo. Tou že, san pravo, samo kak? V
novinaj san štel ka sta se šla za oralni sex.
Kak tou vó vidi, me je zanimalo. Ja, no. kak
ti naj poven, se je vó moto ati. Že znan san
pravo... On je vozo traktor pa pluge je mel
coj zakapčene, ka je oral, tou Moniko je pa
mel na krili pa njoj je puseke davo...tou je
oralni sex. Hahaha, se je pa smijal ati, no
pa naj bou kak ti praviš, neka takšoga je
bilou...

No pa zatou, ka sta se na traktori šla
oralni sex, zatou se je Clinton vedel
neprimerno, san pa pito atija. Ja, točno
zatou. No zaj pa razmin, san pravo...se pravi,
ka se na traktori v kabini lejko pela samo
eden. Lejko je rad te ameriški precednik ka
so ga še naši policaji nej stavili, ka bi njemi

kakšo kaznen še zračunali.

Ja, njajmo zaj precednika Clintona, v
našoj lepoj Sloveniji do v kratkon volitve za
župane. Ati je pravo, ka še malo pa mo pa
začali poslušati, kak je te, ali pa of, šteri bi
rad bil župan, v toj ali pa ovoj občini dober.
Dober tak, ka bi si ga deca najrajši namesto
paštete na krčij mazali.

Naša bajca pravijo ka je tou šteri de
župan, tak ali tak seeno, čeden človik se pa
nanč za te županski stolec ne trga. Tak bar
naša bajca pravijo, uni pa že znajo, ka so že
dvej bojni skoz dali.

Meni je kak sigdar nej dalo mera, zakoj
se tomi, ka je župan, župan sploj pravi?
Nikak san nej mogo gor priti. V cerkvi so
župniki, na občina pa župani, san si pri sebi
mislo. Tou pa se vó pride iz župe. Ne ven če
picekove ali govenske, z župe pa gvušno.

Župniki jo radi gejo, župo mislin, zatou
ka majo svoje dobre kújarce. Župani pa? Ja,
pa se mi je stavilo.....

P.S. Ati, je glij zaj nekan odišo, tak ka
neman koga pitati. Če slučajno što med
vami zna, mi lejko pišete: Vanek Buzeti,
Bakovci (mali), Sobota, občina šoboška -
mastna (mestna)

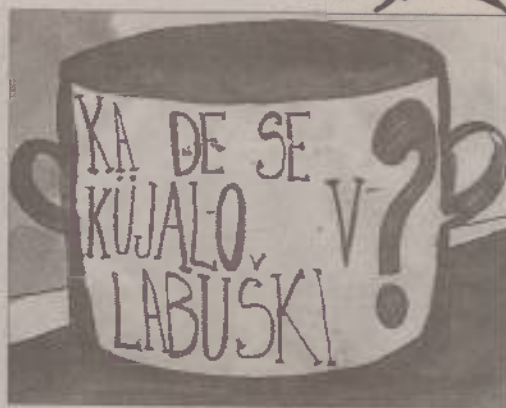
VANEK

Stres, prihajam!

Spet se začne. Počitnic je nepreklicno konec.
Pridni so seveda izvzeti. Paranoja in adrenalin
se z roko v roki spet sprehajata po naših
glavah in želodcih. Enim pa se še vedno j...

Ko sem po skoraj dveh mesecih spet
prestopil prag faksa, se seveda ni moglo
zgoditi, da se ta »prekleti« črv ne bi spet
sprehajal po mojem drobovju. Že zelo zelo
dolgo ga poznam, pa še vedno ne vem, ali je
moj prijatelj ali sovražnik. Tako jaz in moj črv
srečava mojega (najinega) sošolca. Ko sem ga
zagledal, se mi je sprva zdel še kar v redu. Ko
pa sem stopil bliže, mi je postalo jasno, da je s
tipom nekaj narobe. Oba sva namreč stala
pred oglasno desko, kjer so razpisani roki za
opravljanje izpitov. Ko sem se s pogledom
sprehodil po njej, je bil črv še bolj lačen. Ko pa
sem pogledal sošolca, mi je bilo takoj jasno,
da ima tip opravka z meduze.

Čeprav sva se čez nekaj časa malo umirila
in se dogovorila, da greva na pivo in se o vsem
skupaj pogovoriva, je bila navzočnost meduze
še vedno očitna. Medtem ko sva obujala

spomine na obdobje pred počitnicami, sva
ugotovila, da se nam je, sošolcem, ki smo si
najbližji, vsem preveč j... Takrat smo si
nakladali – saj smo že daleč. Že takrat mi je
bilo vsaj podzvestno jasno, da mi septembrski
črv ne more uiti. Še hvala bogu, da ni meduza.
Zaenkrat še ne. Velikokrat srečam veliko
»neznansko pametnih« ljudi, ki mi kar naprej
solijo pamet o tem, kako prijetno je biti študent
in kako imamo mi možgane in rit vse leto na
paši. Hujše je še to, da so o slednjem popol-
noma prepričani. Vsekakor je res, da imamo
več prostega časa, kot ga ima kdo, ki je v službi.
Vendar pa je res tudi, da je naše delo težje od
marsikaterega, ki ga opravljajo »neznansko
pametni«. Septembrski roki pomenijo biti ali
ne biti. Dejstvo je, da so zelo stresni. Vprašanje
je le, kako to kdo prenaša. Stres je zelo
pomemben dejavnik pri kakovosti opravljanja
izpita. Slabše posameznik prenaša stres, bolj
ga le-ta ovira pri izražanju in večja je njegova
pomoč pri blokiranju spomina. Samo dejstvo,
da ima človek pred sabo izpit, še ni tako
utrujajoče. Obstajajo ljudje, ki imajo to
neznansko nesrečo, da imajo starše, ki jim
motivacijo večajo s palico. To so tisti »nez-
nansko pametni« v obliki kovinarjev in trgovk,
ki so se enostavno odločili, da je njihov otrok
pameten in da bo imel takšno izobrazbo, kot
si jo oni želijo. Dejstvo, da so oni sami
podpovprečno izobraženi, in dejstvo, da
potrebujemo svoje otroke, da se z njimi po-
stavljajo pred sodelavci in okolico ter da skrijejo
svojo nesposobnost, v tem primeru sploh ni
pomembno. Pomembno je, da narediš izpit,
drugače ne hodi domov. In to zahteva od tebe
nekdo, ki, blago rečeno, nima »tri čiste« o tem,
kako zaj... je lahko izpit. (d)

Od 24. septembra do 29. oktobra

HOROSKO PEN

Pripravlja: Agencija Hogod

OVEN

(21. III. – 20. IV.)

Pred vami je zanimivo obdobje, ki vam bo ponujalo
različne priložnosti. V začetku bo to bolj na
ljubezenskem, družinskem in intelektualnem
področju, pozneje pa se bo obrnilo na službene ali
šolske, denarne in poslovne zadeve. Vsekakor je to
obdobje, ki ga morate izkoristiti. Česar koli se boste
lotili, imejte svoj stil in predvsem ne ukrepajte
prehitro! Z zdravjem bodite pazljivi.

BIK

(21. IV. – 21. V.)

Ker se v vašem znaku giblje Mars, boste bolj
borbeni, kot ste po navadi, česar okolica ne bo
sprejela z razumevanjem. Temu bo pripomogel še
notranji nemir. Vse to boste obrnili sebi v prid, če se
boste v tem obdobju intenzivneje ukvarjali s športom
ali s kakršnim koli gibanjem. Drugače je pred vami
srečno obdobje.

DVOJČKA

(22. V. – 21. VI.)

Čas je, da se lotite posla, o katerem ste že dalj
časa razmišljali. Takoj po prvem bo prišla vesela
novica. Pomembni pogovori v zvezi s poslom in
financami se kažejo konec meseca, ko morate biti
pripravljeni tudi na večji izdatek. Na neparni dan
ob koncu meseca si lahko privoščite ljubezensko
izjavo. Velika možnost, da bo ugodno sprejeta.

RAK

(22. VI. – 22. VII.)

Na ljubezenskem področju zelo zanimiv
mesec, ki bo marsikaj razjasnil. Obdobje pred vami
ni za temeljitejšo razmišljanje o prihodnosti. Velika
možnost, da v začetku druge polovice meseca
potegete nekaj dobrih potez. Pazite, da v nekem
okolju ob pomembnem trenutku ne »eksplodirate«.

LEV

(23. VII. – 22. VIII.)

Pred vami je uspešna jesen, ki bo sicer prinesla
manjše probleme in nejevolje. Mogoče se boste v
začetku meseca počutili neprijetno ali osamljeno.
Takrat poiščite staro družbo, ki jo že nekaj časa
zanemarjate. V sredini meseca zanimiva poslovna
ponudba. Mogoče prepri zaradi financ. Mesec pred
vami bo manj naporen.

DEVICA

(23. VIII. – 22. IX.)

Pred vami je dinamično življenje, ki bo prineslo nova
poznanstva in prijateljstva. V začetku meseca zanimiv
namig, igro pa boste prevzeli okrog desetega. V
sredini meseca ugodne finančne možnosti. Zvezde se
bodo v vašo usodo zapletle konec meseca, ko vam bo
prijal partnerjev objem. Mogoče so prebavne motnje,
zato pri prehrani ne pretiravajte.

TEHTNICA

(23. IX. – 22. X.)

Česa velikega v tem obdobju ne pričakujte. Pri-
pravljajte se za naslednje mesece, ko bo življenje veliko
bolj razburkano in pestro. Venera, vladarica ljubezni,
lepote, ubranosti, umetniške ustvarjalnosti in zabav
bo že v začetku meseca poskrbela za umirjenost,
obujanje spominov in iskanje starih znanstev.

ŠKORPIJON

(23. X. – 21. XI.)

Začetek meseca bo kar simpatičen. Dal vam bo
moč, da se z vso silo vržete na posel. Je pa to za vas
mesec financ, razreševanja finančne situacije,
plačevanj dajatev, najemanja ali odplačevanja
kreditov ali urejanja družinskega proračuna. Proti
koncu meseca bodite pripravljeni na prepire in
nerazumevanje - tako v službi kot doma. Boste pa v
tem obdobju kupili nekaj novega.

STRELEC

(22. XI. – 21. XII.)

Razmeroma umirjeno obdobje izkoristite za
urejanje zadev, ki ste jih zanemarjali v prejšnjih
obdobjih. Nekatere zadeve, ki so za vas pomembne,
se rešujejo na drugih ravneh, zato menite, da na njih
ne morete vplivati. Lahko, vendar morate sami
ugotoviti, kako. Vsekakor pa bodite v službi previdni
in na preži.

KOZOROG

(22. XII. – 20. I.)

Morebiti boste ravno v tem obdobju naredili
korak, ki bo pomenil novo stran v knjigi vašega živ-
ljenja. Priložnost izkoristite, kajti pred vami je res sre-
čen mesec. Poskušajte obdržati notranji mir in sp-
roščenost. Okoli 11. v mesecu izkoristite ugodne od-
nose z okoljem, okrog 20. pa je velika možnost, da se
zgodi tisto, o čemer že dolgo sanjate.

VODNAR

(21. I. – 19. II.)

Pred vami so zelo pomembne odločitve. Morda celo
v smislu: vse porušiti in začeti znova ali ohraniti staro.
Po 8. v mesecu bodite previdni in prisebni. Na splošno
bo v glavnem vse do 20. napeto. Sprostili se boste lahko
še le proti koncu meseca. Nikakor ne dolivajte bencina
na ogenj in se izogibajte sporom z osebami katere so
arogantne in sebične.

RIBI

(20. II. – 20. III.)

Pred vami je ugodno obdobje. Morda boste celo
razrešili kak posloven ali ljubezenski problem. Imeli
boste voljo za akcijo in ne boste čakali, da se bodo zade-
ve razvijale same od sebe. Gibali se boste v pomembnih
družbah. Marsikatera riba si bo ta mesec zapomnila
o odločitvi glede poroke ali o ločitvi, o stalni zaposlitvi
ali o nečem, kar bo pomembno za vse življenje.

pen

Pen je, kratko rečeno, Vestnikova mesečna priloga in ima tudi sicer zvezo z
naravnim mesečnim ciklusom. Ustanovljen je bil, da bi, v skladu z imenom in
asociacijami, učinkoval kot časopisni pen (tinalo) in penetrantnez (prodiralec)
ter bil poln fotografij, kakor se za tabloid spodobi.

Izdaja ga Podletje za informiranje. Odgovorni urednik matičnega časopisa je Janko
Votek, urednik Pena so Bojan Peček, Jozeta Rutar in Irma Benko. Oblikuje ga Endre
Göör, za fotografije skrbita Nataša Juhnov in Jure Zauneker, lektorirata Nevenka
Emri. Računalniško ga oblikuje Robert J. Kovač. Za Pen ni posebnih naročnin!

pen

Celi očka

Da, pa je res ne bi mogli zatajiti! Ta fotografija je najboljši dokaz, da je 21-letna Sophia Rose Stalzone res očena. Ondar sta prišla v muzej Titanic v Halifax, kjer je 64-letnega izraeli in njegovo družino pričakala gomila obzovalcev. Pravijo, da je Silvester Stalzone vrtel otroka in, da mu očka, mlajša Sisti Rose je stara šola tri letence, po menilcu.

Supermodel mamica

Manekenke si po navadi v obdobju največje slave ne morejo privoščiti, da bile noseče, saj je takšno obdobje po navadi kratko, in bi bil tako finančni izpad prevelik.

Zato ni čudno, da je še lani avgusta supermodel Elle MacPherson zanikala govorice, da pričakuje otroka.

Pozneje je njen brat govorice vseeno potrdil in izjavil, da bo Elle postala mamica. Na fotografiji vidimo srečno mamico s sinčkom, njenega fanta oziroma srečnega očka (glavno, da je priznal) angleškega milijonarja Arkija Bussona pa ni v bližini, čeprav pravijo, da se vsi trije odlično razumejo.

»UČIM SE IZ ODDAJE V ODDAJO

... pravi Magic Johnson, eden najboljših košarkarjev vseh časov, o svoji televizijski oddaji The Magic Show. Gledalci pa v glavnem pravijo, da je bil pod košem eden največjih, na televiziji pa je dolgočasen brezveznik.

«Če bo hotel Magic zdržati, pravijo strokovnjaki, »bo moral spremeniti taktiko, kot jo je znal pod košem.« Vendar je malo upanja. Niti po dveh mesecih ni znal pritegniti gledalcev in tako bodo oddajo, v katerih Magic kramlja z znanimi osebami, umaknili z veliko izgubo.

Odkar so zdravniki ugotovili, da je HIV pozitiven in ima tako vse možnosti, da bo zbolel za aidsom, se je njegovo življenje močno spremenilo. V glavnem se ne kaže veliko v javnosti, ampak hodi s soprogo Coochie in z dvema sinoma na družinske obiske. Kljub temu je poslovno uspešen, saj ima v Los Angelesu verigo trgovin in restavracij, tako da ima finančno prihodnost zagotovljeno.

Sofija v bolnici

Potem, ko ugotovili, da ima Sophia Loren nepravilen srčni utrip, so jo njeni zdravniki nemudoma napotili v bolnišnico. Čeprav je njena tajnica, ki skrbi tudi za stike z javnostmi, povedala, da so srčne težave posledica številnih potovanj, pa poznavalci razmer pravijo, da so komplikacije nastale po zadnji plastični operaciji. Igralka, ki je bila že v začetku 60. let svetovno znana, in njen ravno tako znameniti mož, režiser Carlo Ponti, sta takšne govorice energično zanikala. Kdor koli ima prav, dejstva so takšna: Sophia mora počivati in zato je tudi ni bilo na beneškem festivalu, kjer bi ji izročili specialno nagrado za življenjsko delo. V njenem imenu sta nagrado sprejela mož in sin, ki sta ob tem povedala veliko lepih besed o svoji materi oziroma soprogi. Sta se mar poslavljala!?

Besede in dejanja

Še nedolgo od tega so po vsem svetu prikazovali reklamo, na kateri je Cindy Crawford, oblečena samo v kapo in z živim mačkom na prsih, izjavila, da bi bila raje gola kot bi nosila krzno. To reklamo je Cindy posnela za mednarodno organizacijo za zaščito živalskih pravic PETA. Ta »znameniti« stavek pa je znana manekenka in igralka hitro pozabila, saj se je v najnovejši Revlonovi reklami pojavila v krznu. Reklamo s Cindy so seveda takoj umaknili. Društvo PETA res nima sreče s svojimi izbrankami: podobno se je namreč zgodilo z Naomi Campbell, ki se je kmalu po prvem predvajanju reklame pojavila na Fendijevi modni reviji v Milanu v krznu ...

Karin Taylor je bila dolgo časa zaposlena v Disneyworldu na Floridi kot Pepelka. Potem se je nekega dne odločila, da ne bo samo čakala na svojega princa. Namesto da bi ga čakala, je postala manekenka in fotomodel. »Moški mojih sanj bi moral biti po naravi podoben meni: delati bi moral prav tisto, česar se najbolj boji. No, ne povsem podoben meni. Ne bi bila rada, da bi bil tako sramežljiv, kot sem sama,« razmišlja o moških Karin. Pa je res sramežljiva?

Na radijskih postajah že lahko slišite predelano skladbo Oprosti mi, ki jo v originalu izvaja Dadi. Njegove skladbe sta se lotili raperki pod umetniškim imenom PM United. Refren omenjene skladbe sta obdržali, dodali pa sta rap, v katerem sta Dadiju brez ovinkov povedali, kar mu gre.

V trgovinah lahko zasledite tretjo ploščo skupine Ž' kovači z naslovom Smejte se. Na plošči, ki opeva razmere, ki bi lahko bile boljše, prevladuje rock glasba. Poleg nove plošče pa so fantje bogatejši še za štiri nove člane. Emilu Jurečiču, Tomažu Zorku in Primožu Moškonu so se pridružili Andrej Zupančič, Roman Plut, Sebastijan Srovin in pevec Janez Lamovšek. No, pa še pojasnilo za tiste, ki umirate od radovednosti, kaj pomeni črka Ž pred kovači. Ž je tam zato, ker so žareči kovači.

Če vam je všeč skupina Botri, se od srede septembra lahko veselite vsakotedskega snidenja z njimi. Botri so namreč spremljevalna in povezovalna skupina, da ne rečemo hišni band novopečene oddaje razvedrilnega programa TV Slovenija z naslovom Petka, ki pa se dogaja ob petkih. Torej, petek je dan za Petko in skupino Botri.

Prvič si lahko na ekranu ogledate skupino Hic et Nunc. Na začetku septembra so namreč posneli svoj

ZVEZDNI PRAH

prvi videospot za skladbo Psycho Smile z zadnje male plošče Howling Monkeys Blues ali po domače Blues tuleče opice.

Smrt na cesti je spet kosila med mladimi glasbeniki. Prometna nesreča je terjala dve življenji plesno-glasbene skupine Make up. Pet mladih deklet je prepevalo in plesalo v stilu power dancers. Njihova najbolj znana skladba je Jaz sem nora, za katero so posnele tudi videospot. Pred nesrečo so posnele novo pesem za tuji trg, po snemanju pa so nastopile v Lenartu. Zgodaj zjutraj, ko so se vračale domov v Ljubljano, pa sta v prometni nesreči izgubili življenje dve dekleti, Maja Fajdige in Snela Smajlovič, stari komaj 19 let.

Primorska skupina Halo je nekoliko prenovljena. Iz nje je izstopil pevec in bobnar Tulio Furlanič. Odločil se je za bolj zaslužkarsko vrsto glasbe. Tako je skupina Halo medse sprejela dva nova člana, pevca Fredija Poljška in bobnarja Dušana Vrana. Nova zasedba že pridno ustvarja nove uspešnice.

Mandarina Poletje '98 je plošča, na kateri se vam bodo zavrteli Brendi, Korado Buzeti, Hajdi, Aleksander Jež, Dolores, Boris Kopitar, Viktorija in Ptujskih pet.

Če pa bi raje prisluhnili ritmom in melodijam južne Dalmacije, pa morate seči po plošči ali kaseti Melodije hrvaškega juga, na kateri so zbrane melodije festivala Opuzen '98.

V spomin na stare čase vam še zadnjič privoščimo pogled na staro zasedbo Avia banda. Uživate v teh zadnjih trenutkih.

Avia band odslej samo še kvintet

Med poletjem se zgodi marsikaj, pa čeprav se zdi, da so vsi na počitnicah in da nihče nič ne dela. Dogajajo se predvsem spremembe v skupinah, in če smo že omenili skupino Halo, je sedaj treba omeniti še Avia band. Svoj najnovejši videospot za skladbo Zaljubljen na prvi pogled so snemali že v novi postavi, brez enega člana. Včasih šestčlanska skupina je sedaj postala kvintet, kajti Danilo se je poslovil od njih in odšel drugam. Vendar pa Avievce to ni potrla. Preostalih pet fantov je sklenilo nadaljevati začrtano pot. Uživate v teh

Miine skladbe

Mia Žnidarič je te dni končala snemanje skladb, ki bodo izšle v naslednjem mesecu. V njeni karieri predstavljajo nekaj posebnega, saj tokrat ne gre za priredbe že slišane jazz klasike, pač pa za avtorsko delo njene življenjskega sopotnika Steva Klinka. Ne samo po glasbeni, pač pa tudi po tekstovni plati bo ta izdelek prava os-

vežitev. Besedila za skladbe je namreč prispeval Feri Lainšček in treba je povedati, da se bo Mia lahko pohvalila z zares prvovrstnim izdelkom.

Da je vse tako, kot je treba, pa je poskrbel tudi producent Janez Križaj. Mia sodeluje z njim že prav od začetka, nekaj časa ju je povezovala celo intimna zveza. Prav njun odnos je krasen dokaz, kaj je pravo prijateljstvo in da se iz prijateljstva lahko rodi le najboljše.

Splača se počakati na ta izvrstni izdelek. Takoj ko bo v trgovinah, vas bomo o tem seveda obvestili.

Reginin glas z Mangrta

Poletni meseci so bili ravno pravšnji za snemanje in izvedbo videospota Reginine skladbe Glas gora, ki jo je predstavila na letošnji Emi. Snemanje in priprave zanj so trajale zelo dolgo, saj so gore lahko muhaste. Še daljša je bila montaža spota, ki je potekala na najsodobnejši računalniški tehniki silicon graphics. Spot je snemala na več lokacijah: v Kranjski Gori, na jezeru Jasna, na Vršiču in prav na vrhu Mangrta. Posnetke slovenske obale pa so posneli v Seči, okrog Ankarana in na Križu pri Strunjanu. Režiser Franc Arko je izbiral lokacije, ki jih na naših videospotih še ni bilo videti. Osnova spota pa je prikaz neokrnjene narave, brez sledu civilizacije. Ko si boste spot ogledali, boste videli, da je svojo nalogo odlično izpeljal. V spotu so uporabili tudi zračne posnetke. Tudi tukaj se je režiser odločil, da snemanja ne bo izvedel iz helikopterja, temveč iz zmaja, tako da gledalec na ta način lažje dobi občutek letenja ptice in ne zrakoplova, kjer bi bilo mogoče čutiti civilizacijo. Kot zanimivost je treba povedati, da je Regina ob snemanju na Mangrtu in na Križu stala le piclega pol metra od previsa, najbolj čarobna pa je obala blizu Ankarana, kjer so naplavljene same školjke. Okrog 200 metrov dolg odsek, kjer ni nič drugega kot školjke različnih vrst in velikosti.

Zadnji žigolo Vili

Vili Resnik po nastopu na Evroviziji ni zanemarjal nastajanja novih skladb, zato se je te dni lahko pohvalil z novo ploščo in kaseto z naslovom Zadnji žigolo. Vili pravi, da bo prav na tem izdelku glasba govorila namesto njega, namenjena pa bo prav vsem. Plošča in kaseti nista nastajali zaradi Vilija, temveč zaradi poslušalcev, predvsem njegovih oboževalcev.

Vilijev najnovejši izdelek je nastajal vse poletje in poleg že ustaljenega tima zakoncev Vlašič je na pomoč poklical še Sašo Fajona, pri besedilih pa mu je pomagala tudi Anja Rupel. Ko si boste predvajali Zadnjega žigola, se boste lahko predajali prav pestri mešanici glasbe. Tako boste poleg evrovizijskih uslišanih ali neuslišanih bogov našli tudi latino ritme pa skladbo Briga me s festivala Melodije morja in sonca in seveda obilo tipične Vilijeve glasbe, kakršna je tudi naslovna skladba Zadnji žigolo. V njej želi Vili povedati, da je ostal samo še on, da se je pravzaprav le njemu od njegove stare garde uspelo obdržati na sceni. No, če ga primerjamo s Pop designom, je to vsekakor res, kakšen Gianni Rijavec ali Andrej Sifer pa se s tem vsekakor ne bi strinjala. Zadnji žigolo je nekaj, kjer bo vsak našel kaj zase, in če želite ponujeno najprej slišati, se boste morali v soboto, 17. oktobra, odpraviti v Križevce, kjer bo imel žigolo Vili svojo promocijo.

V uredništvo je prijadralo nenavadno pismo. Poslala nam ga je bralka, in ko smo si ga dodobra ogledali, se ga nagledali in seveda, prebrali, smo si rekli: ni kaj, zadevo je treba resno vzeti v roke. Tako je nastala nova rubrika:

Bralci Péna se predstavljajo

NEVENKA MUC

43, 93 kg, Vadarci

Ko sem pred leti prvič prišla v Prekmurje, sem se takoj zaljubila v to prelepo pokrajino. Z možem živiva v čudoviti sto in več let stari domačiji na Goričkem, ki jo krasi mogočen oreh.

Kdo je lepši?
Sončnica ali jaz?

Midva z možem. Mož je na
desni strani. Kdo je dal v
raju komu jabolko?

Rada sem lepa in še raje plešem. Sem vesele, debele narave. Uživam v mlečni hrani. Najraje imam mešano meso z žara in solato.

Mož je sadjar. Imamo prečudovit sadovnjak s 300 jablanami. Dvorišče je zasajeno tako, da daje sadje od zgodnje pomladi do pozne jeseni. Za to skrbi z nežno roko in ljubeznijo moj mož.

Po vsem svetu izbirate samo lepe, mlade, »šlank« in še šolane (pametne) povrhu. Posvetite se tudi nam, močnim, elegantno polnim gospodinjam srednjih let. Jaz pravim, čez zdravje in pridne roke ga ni!

pen elopa

Silwija iz Murske Sobote je dijakinja gostinske šole. Čez počitnice je delala par tednov v gostiščih na Hotizi in v Dokležovju, kjer se tudi sicer rada zadržuje, saj ima tam stare starše. V prostem času pa se je kopala, šla v kino in na sprehod v naravo. Foto: Steven

Po napornem dnevu ima pošten človek pravico, da leže k počitku. Mar ne? Pa lahko noč!

Ne, to ni Afrika, zato na drevesu tudi ni banan. Ta dan sem se tako nagarala, da sem si zaslužila pošteno večerjo.

Če ni drugega, je tudi pečen piščanec dober.

Prepričani smo, da je še več bralcev, ki bi želeli, da jih predstavili mi ali jim damo možnost, da se sami predstavijo. Lahko nam pošljejo svoje slike, lahko jim mi pošljemo našega fotoreporterja. Lahko nam pišete, lahko nas pokličete po telefonu. Pomembno je, da se to mora zgoditi najpozneje do 10. oktobra. Kdo bo naslednji?

